

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A VIII-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Dosar nr. 6255/2/2013

ÎNCHIEIERE

Ședința publică de la 23.04.2014

Curtea constituită din

PREȘEDINTE: GHEORGHE GRECU

GREFIER: CRISTINA OEARU

Pe rol se află soluționarea cauzei de contencios administrativ privind pe reclamantul BOȘTINĂ DORU CĂTĂLIN în contradictoriu cu pârâta UNIUNEA NAȚIONALĂ A BAROURILOR DIN ROMÂNIA, având ca obiect anulare act administrativ.

La apelul nominal făcut în ședință publică au răspuns reclamantul reprezentat prin avocat cu împuternicire avocațială la dosar și pârâta reprezentată prin avocat cu împuternicire avocațială la dosar.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care:

Reclamantul, prin avocat, precizează că recursul promovat împotriva încheierii de ședință pronunțată la 18.12.2014 nu a primit încă termen de judecată la instanța de control judiciar.

Părțile, prin apărători, arată că nu mai au cereri și solicită acordarea cuvântului cu privire la excepții și la fondul cauzei.

Curtea, nefiind alte cereri de formulat sau alte probe de administrat, acordă cuvântul pe excepții și pe fondul cauzei.

Reclamantul, prin avocat, având cuvântul cu privire la excepțiile invocate de către pârâtă, arată că în ceea ce privește excepția lipsei de obiect a contestării deciziei 764/2013 a Consiliului UNBR solicită respingerea acesteia ca neîntemeiată și să se constate că prin noua decizie 795/2013 nu a fost revocat în tot actul administrativ ci doar în parte. Solicită să se observe că față de prevederile celei de -a doua decizii rezultă că au fost înlăturate în totalitate motivele de nelegalitate invocate de reclamant, cu o singură excepție, respectiv nelegalitatea convocării, însă toate celelalte motive au fost înlăturate, a fost menținută soluția de menținere a contestației Președintelui UNBR și a fost menținută soluția de anulare a Deciziei Consiliului Baroului București nr. 1066/2012. Astfel, că nu se poate susține că a fost revocat în tot actul. Astfel, se impune exercitarea controlului de legalitate de către instanță în condițiile art. 8 Legea nr. 554/2004 și cu privire la acest act, atacat prin cererea de chemare în judecată.

Cu privire la excepția lipsei de interes a atacării deciziei 795, solicită de asemenea respingerea întrucât are interes în atacarea acestui act întrucât soluția Consiliului Baroului București prin care s-a constatat că nu există caz de nedemnitate profesională a fost anulată prin această a doua decizie, nr. 795.

Astfel arată că are interesul ca instanța să cenzureze acest act pe care îl consideră nelegal, emis cu depășirea competențelor Consiliului Baroului.

În ceea ce privește excepția prematurității introducerii acțiunii, întemeiată pe susținerea că există un text special care conferă dreptul Consiliului UNBR de a emite decizii, întâlnindu-se trimestrial în ședință, și în raport de care Consiliul nu ar fi ținut de termenul de 30 de zile prevăzut de art. 2 alin.1 Legea nr. 554/2004, reclamantul solicită să se constate că textul special invocat de pârâtă în apărare nu este un text special în raport de prevederile legii contenciosului. Reclamantul arată că organul reprezentativ avea obligația soluționării plângerii prealabile în termenul de 30 de zile, iar termenul pentru formularea acțiunii curge de la data expirării termenului de 30 de zile, astfel că nu se poate susține că petentul ar fi avut obligația să aștepte soluționarea plângerii prealabile. Mai solicită să se aibă în vedere și faptul că plângerea prealabilă a fost soluționată cu o întârziere de mai mult de 3 luni de la data introducerii acesteia, astfel că nu se poate reține prematuritatea acțiunii. Reclamantul mai arată că legea nu obligă petentul să aștepte dacă termenul de 30 de zile a trecut și nu s-a dat o soluție plângerii. Precizează că în speță Consiliul a soluționat plângerea prealabilă după pronunțarea de către Curtea de Apel a soluției cu privire la cererea de suspendare executare a actului. față de toate aceste argumente solicită să se dispună respingerea și a excepției de prematuritate.

Pe fondul cauzei reclamantul, prin avocat, solicită admiterea acțiunii astfel cum a fost formulată și precizată, să se dispună anularea în tot a deciziei nr. 764/2013, să se dispună anularea în parte a deciziei 795/2013, în ceea ce privește soluția de admitere a contestației formulate de Președintele UNBR și în ceea ce privește soluția de anulare a Deciziei Consiliului Baroului București 1066/2012.

Cu privire la motivele de nelegalitate arată că reiterează argumentele expuse pe larg în cererea introductivă, ele fiind comune celor două decizii având în vedere că cea de-a doua decizie a menținut ca legal un act nul absolut și lovit de aceleași motive de nelegalitate ca și prima decizie.

Reclamantul, prin avocat, arată primul și cel mai puternic motiv de nelegalitate care este de natură să atragă nulitatea absolută a deciziei 764 este acela că actul a fost emis în temeiul unor norme abrogate expres, respectiv Regulamentul de organizare și funcționare a UNBR. Acest act a fost abrogat de Hotărârea Consiliului UNBR nr.5/2011. Reclamantul arată că s-a susținut în apărare faptul că ar fi fost vorba de o simplă eroare materială, însă în condițiile în care actul se emite în condiții de legalitate, aceasta se verifică de instanță, și este evident că nu se poate menține ca valabil un act emis în temeiul unor prevederi legale abrogate. Arată că acest argument a fost reținut și ca un element de vădită nelegalitate la pronunțarea soluției cu privire la cererea de suspendare. Întrucât toate temeiurile de drept reținute în decizie erau abrogate la data emiterii ei, nu se poate reține dacă decizia respectivă a fost emisă cu respectarea cadrului legal sau cu încălcarea cadrului legal.

Reclamantul, prin avocat, mai arată că la emiterea deciziei nr. 764/2013 a fost încălcată competența Președintelui UNBR, astfel cum este reglementată prin dispozițiile art. 36 din Regulamentul de organizare și funcționare a UNBR și care stabilește că Președintele are competența de a ataca numai acele decizii prin care s-a constatat nedemnitatea profesională a avocatului. Or, în speță, este vorba de

decizia Consiliului Baroului București prin care s-a apreciat că nu este vorba de un caz de nedemnitate profesională. Solicită să constate că este vorba de un text de excepție și aceste prevederi nu pot fi interpretate extensiv și să confere Președintelui UNBR competențe pe care legea nu i le conferă.

În egală măsură arată că au fost încălcate și prevederile art. 66 lit. p) Legea nr. 51/1995 prin faptul că hotărârile Consiliului pot fi atacate numai pentru motive de nelegalitate or, arată reclamantul, aprecierea dacă există un caz de nedemnitate profesională și dacă a fost adusă atingere prestigiului profesiei de avocat este o împrejurare de fapt ce nu poate fi considerată un motiv de nelegalitate susceptibilă de a fi atacată în condițiile în care a fost atacată în speță.

Reclamantul, prin avocat, mai arată că prin Decizia nr. 764/2013 au fost încălcate în speță și prevederile art. 58 din Statutul profesiei de avocat, conform căruia numai Consiliul Baroului poate dispune încetarea calității de avocat. În speță UNBR a trecut peste prevederile acestui text de lege și a constatat încetarea calității de avocat.

Mai arată că s-au încălcat totodată și prevederile art. 25 din Statut prin această măsură, întrucât și aceste prevederi conferă o competență limitată Consiliului de a soluționa contestațiile referitoare la situațiile de declarare a nedemnității profesionale.

Reclamantul arată că, în măsura în care prin decizia inițială nu s-a declarat nedemnitatea profesională a avocatului, nu există o competență atribuită de lege în soluționarea acestei contestații.

Pentru toate aceste motive, reclamantul solicită instanței să constate că ambele decizii atacate în prezenta acțiune au fost emise cu încălcarea unor norme legale imperative, ce ocrotesc interesul general al prestigiului profesiei de avocat iar nu interesul personal al petentului. Solicită admiterea acțiunii astfel cum a fost formulată, anularea deciziei nr. 764/2013 și anularea în parte a deciziei 795/2013, precizând că nu solicită cheltuieli de judecată. Reclamantul depune concluzii scrise.

Pârâtul, prin avocat, solicită ca reclamantul să precizeze dacă mai susține sau nu cererea de suspendare a celor două acte formulată în cadrul acțiunii.

Reclamantul, prin avocat, precizează că în opinia sa cererea de suspendare este soluționată de instanță și concluziile sale la acest termen au vizat excepțiile și fondul cauzei și soluționarea fondului soluționează orice cerere de suspendare.

Pârâtul, prin avocat, solicită să se ia act că nu se mai susține cererea de suspendare întemeiată pe art. 15 Legea nr. 554/2004.

Pârâtul, prin avocat, arată că în ceea ce privește excepția prematurității introducerii acțiunii, aceasta primează. Solicită să se observe că reclamanta susține că i se aplică termenul de 30 de zile prevăzut de Legea nr. 554/2004 pentru că nu ar exista un al termen de derogare, într-o lege specială, care să se aplice. Pârâtul solicită să se observe că art. 65 alin.4 din Legea nr. 51/1995 prevede că în ceea ce privește Consiliul, acesta se întrunește trimestrial. Astfel, că nu se putea soluționa cererea unui petent, în speță reclamantul, în condițiile în care nu se putea întruni legal în condițiile pe care le solicită reclamantul. Astfel, solicită să se observe că susținerea reclamantului pe acest aspect este absurdă având în vedere că nu se putea întruni Consiliul. solicită să se aibă în vedere și dispozițiile art. 193 Cod proc.civ. care cere să se fi îndeplinit procedura

prealabilă. Având în vedere că în speță acțiunea a fost introdusă fără respectarea dispozițiilor legii speciale art. 65 alin.4 Legea nr.51/1995, fără a aștepta soluționarea plângerii prealabile, solicită se constate că acțiunea este inadmisibilă.

Cu privire la excepția lipsei de obiect în ceea ce privește cererea de anulare a deciziei 764/2013, arată că decizia 795/2013 anulează decizia nr. 764, astfel că întrucât prima decizie nu mai există și a fost anulată de însăși organul care a emis-o, acțiunea în anulare a respectivei deciziei 764 este lipsită de obiect.

Mai mult, arată pârâtul, acțiunea este lipsită și de interes, întrucât a fost soluționată în mod favorabil contestația reclamantului. Cu privire la lipsa de interes în anularea deciziei 795/2013 arată că aceasta este evidentă întrucât prin admiterea contestației s-a anulat decizia și s-a trimis către Baroul București spre soluționare, din nou, în ceea ce privește starea de nedemnitate, constatându-se că reclamantul nu a beneficiat de toate garanțiile pentru o apărare corespunzătoare și că membrii nu au avut la dispoziție tot materialul pentru a se putea pronunța și pentru că, între timp, a intervenit sau ar fi incidentă, reabilitarea.

Față de toate aceste aspecte, arată pârâtul, reclamantul nu ar mai avea nici un interes. Solicită să se aibă în vedere faptul că în prezent reclamantul este înscris în Tabloul Avocaților din Baroul Ilfov, cu drept de exercitare a profesiei, că nu există nici un impediment în exercitarea acestei profesii și, prin urmare, în prezent nu are nici un interes în a promova acțiunea în anulare sau cererile de suspendare a executării celor două acte administrative.

Pârâtul solicită, față de toate aceste argumente expuse, admiterea excepțiilor și, în consecință, respingerea acțiunii cum a fost precizată și completată ca inadmisibilă, respectiv lipsită de obiect, respectiv ca lipsită de interes.

Reclamantul, prin avocat, solicită acordarea cuvântului în replică și arată că nu se pot reține apărările pârâtului, întrucât deși se susține că s-a admis contestația petentului, de fapt soluția a fost admiterea contestației Președintelui UNBR, și anularea deciziei prin care s-a constatat că nu există caz de nedemnitate profesională. Totodată arată că s-a anulat un act legal al Consiliului Baroului București și s-a trimis spre rejudecare cu speranța că poate soluția a doua va fi favorabilă punctului de vedere al UNBR. Arată că din punctul său de vedere nu a existat nicio admitere a plângerii prealabile a petentului ci doar a punctului de vedere susținut de UNBR, o menținere a soluției promovate de Președintele UNBR.

Pârâtul arată că a fost anulată decizia.

Reclamantul, prin avocat, arată că simplul fapt al menționării în conținutul deciziei că se revocă în totalitate, nu lipsește de efecte decizia, atât timp cât decizia este de anulare a Deciziei Consiliului Baroului București nr. 1066. Reiterează că prin actul respectiv se constatare că nu există un caz de nedemnitate profesională și UNBR, prin depășirea competențelor sale, desființează această decizie și trimite spre rejudecare, cu o indicație clară despre cum să se judece, având în vedere conținutul deciziei nr.795, indiciu clar de încălcare a competențelor UNBR și o încălcare a autonomiei Consiliului Baroului București.

Reclamantul, prin avocat, mai arată că în ceea ce privește prematuritatea, și susținerea că întrunirea Consiliului UNBR se face trimestrial iar aceasta era singura modalitate de soluționare a plângerii prealabile, arată că prin art. 65 Legea nr.51/1995, teza următoare, se permite Consiliului să se întrunească și în ședință extraordinară, în termen de 10 zile de la data ivirii evenimentului justificativ, în speță, plângerea prealabilă.

Pârâtul, prin avocat, în replică, solicită să se aibă în vedere că pe rolul Consiliului sunt înregistrate foarte multe plângeri și sesizări și nu se poate reține susținerea că ar fi trebuit convocată o ședință extraordinară pentru soluționarea plângerii petentului, solicitând instanței să aprecieze pe acest aspect.

Reclamantul, prin avocat, arată că nu mai are susțineri.

Pârâtul, prin avocat, având cuvântul pe fondul cauzei arată că în ceea ce privește Regulamentul, se invocă de reclamant faptul că actele administrative ar fi fost emise în temeiul unor dispoziții legale abrogate. Solicită să se observe că însăși instanța care a pronunțat suspendarea provizorie a deciziei nr. 764 a reținut că nu acesta a fost motivul pentru care s-a suspendat executarea deciziei nr. 764 ci că este posibilă existența unei erori materiale, rezultând că nu acesta a fost motivul pentru care s-a decis suspendarea executării actului. Existența unei erori a fost corectată chiar prin decizia nr. 795. În ceea ce privește depășirea competenței de către Președintele UNBR prin atacarea deciziei Baroului, pârâtul arată că trebuie avute în vedere dispozițiile din Regulamentul de organizare și funcționare, care în general se dă în aplicarea legii și a statutului, și, în speță, potrivit art. 1 alin.1 Legea nr. 51/1995, profesia este reglementată de lege și de statut, care completează legea. Or, un regulament nu poate să ia din atribuții sau să deroge decât dacă este permis de norme superioare. Astfel, arată pârâtul, în speță, nu trebuie să ne raportăm la dispozițiile din regulament exclusiv ci trebuie avute în vedere și dispozițiile Legii nr. 51/1995, Statutul profesiei de avocat și în ce măsură sunt puse în aplicare prin Regulament și ale hotărâri ale Consiliului UNBR. Invocă art. 26 alin. 6 Statutul profesiei de avocat, arătând că aceasta este o normă superioară Regulamentului la care face referire reclamantul ca motiv de nelegalitate. Pârâtul arată că potrivit Statutului profesiei de avocat, art. 26 alin.6, Președintele UNBR are competența să atace o decizie a Consiliului Baroului.

În ceea ce privește dispozițiile art. 66 alin.p) și măsura în care se poate pronunța Consiliul pe acesta aspect, arată pârâtul că se poate pronunța în mod legal asupra plângerii Președintelui UNBR, neexistând o restricție pe acest aspect. Solicită să se aibă în vedere că nu se poate permite neatacare unei decizii a Baroului București, în condițiile în care lipsește o dispoziție legală care să interzică atacarea ei.

Pârâtul, prin avocat, arată că solicită respingerea acțiunii pe fond, în principal prin admiterea excepțiilor și, în subsidiar, ca neîntemeiată.

Reclamantul, prin avocat, având cuvântul în replică arată că în ceea ce privește art. 26 alin.6 din Statutul profesiei de avocat și prevalența asupra Regulamentului, arată că astfel cum în mod corect s-a observat și de către Curtea de Apel București prin hotărârea irevocabilă pronunțată asupra suspendării pe art. 14, cele două acte au o forță juridică egală și nu sunt emise de organe diferite, și față de faptul că unul este publicat în Monitorul Oficial nu-i conferă prevalență,

celălalt doar particularizând. Arată că în speță trebuie aplicat Regulamentul întrucât prevede o ipoteză specială, aceea în care se poate exercita contestația.

Pârâtul, prin avocat, solicită să se aibă în vedere dispozițiile art. 1 alin.1 privind forța Statutului. Solicită cheltuieli de judecată și solicită să se aibă în vedere și situația reclamantului care în prezent este trimis în judecată pentru alte infracțiuni.

CURTEA,

Având nevoie de timp pentru a delibera, precum și pentru a da posibilitatea părților să depună concluzii scrise,

DISPUNE

Amână pronunțarea la data de 30.04.2014.

Pronunțată în ședință publică, 23.04.2014

GREFIER,
CRISTINA OLARU

ÎNCHIEIERE

Ședință publică de la 30.04.2014

Curtea, în aceeași compunere și pentru aceleași motive:

DISPUNE

Amână pronunțarea la data de 07.05.2014.

Pronunțată în ședință publică, 30.04.2014

PRESEDINTE
GEORGHE GRECU

GREFIER,
CRISTINA OLARU

CONFORM CU
ORIGINALUL

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A VIII-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Dosar nr. 6255/2/2013

Sentința civilă nr. 1400
Ședința publică de la 07.05.2014
Curtea constituită din:
PREȘEDINTE: GHEORGHE GRECU
GREFIER: CRISTINA OLARU

Pe rol se află soluționarea cauzei de contencios administrativ privind pe reclamantul BOȘTINĂ DORU CĂTĂLIN în contradictoriu cu pârâta UNIUNEA NAȚIONALĂ A BAROURILOR DIN ROMÂNIA, având ca obiect anulare act administrativ.

Dezbaterile și susținerile părților au avut loc în ședința publică de la 23.04.2014, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, parte integrantă din prezenta, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera precum și pentru a da posibilitatea părților să depună concluzii scrise, a amânat pronunțarea succesiv la 30.04.2014 și la data de astăzi, când a hotărât următoarele:

CURTEA ,

Prin acțiunea înregistrată pe rolul Curții de Apel București- Secția aVIII-a Contencios Administrativ și Fiscal la data de 17.09.2013 și completată la 13.11.2013, sub nr. dosar 6255/2/2013, reclamantul BOȘTINĂ DORU CĂTĂLIN în contradictoriu cu pârâta UNIUNEA NAȚIONALĂ A BAROURILOR DIN ROMÂNIA a solicitat ca prin hotărârea ce se va pronunța să de dispună: anularea Deciziei nr. 764/29.06.2013 a Consiliului Uniunii Naționale a Barourilor din România și suspendarea efectelor Deciziei nr. 764/29.06.2013 a Consiliului Uniunii Naționale a Barourilor din România până la soluționarea irevocabilă a acțiunii, în temeiul art. 15 din Legea nr. 554/2004; anularea în parte a Deciziei nr. 795/26.10.2013 emisă de Consiliul Uniunii Naționale a Barourilor din România în soluționarea plângerii reclamantului împotriva Deciziei nr. 764/2013 și suspendarea executării acestei decizii.

În motivarea acțiunii reclamantul a arătat că prin Decizia nr. 764/29.06.2013, a cărei anulare o solicită în prezenta cauză, Consiliul Uniunii Naționale a Barourilor din România a admis contestația formulată de Președintele U.N.B.R. împotriva deciziei 1066/23.05.2012 a Consiliului Baroului București prin care acest for se pronunțase în sensul inexistenței unei stări de nedemnitate profesională în care s-ar fi aflat, urmare a unei sesizări făcute de fosta sa soție. Reclamantul a arătat că prin decizia contestată Consiliul UNBR a dispus anularea deciziei nr. 1066/23.05.2012 a Consiliului Baroului București. Prin aceeași decizie s-a constatat ca el este nedemn profesional in raport de prevederile art. 14 lit. a din Legea 51/1995 pentru organizarea si exercitarea profesiei de avocat, si totodată s-a constatat încetarea calității de avocat a subsemnatului, invocandu-se

in drept prevederile art. 26 lit. d din Legea 51/1995 si retinandu-se in sarcina Baroului București obligația de a face aplicarea art. 26 alin. 7 teza a II-a din Statutul profesiei de avocat, respectiv de a proceda la radierea sa din tabloul avocaților.

Reclamantul arată că a formulat împotriva acestei decizii plângere prealabila, înregistrata la UNBR sub nr. 153-CS-2013/08.08.2013, solicitând revocarea ei, pentru motive de nelegalitate si netemeinicie, însă, deși de la data înregistrării plângerii prealabile au trecut mai mult de 30 de zile, pana la data introducerii prezentei acțiuni respectiva plângere nu a fost soluționata, fiindu-i comunicat de către UNBR prin adresa nr. 153-CS-2013/19.08.2013 ca soluționarea ei va avea loc la următoarea ședința a Consiliului UNBR. Or, având in vedere gravitatea masurilor dispuse prin decizia contestata, este evident ca nesoluționarea in termenul legal a plângerii prealabile este de natura a-i vatama drepturile, existând atat interesul cat si temeiul provomarii prezentei acțiuni - dispozițiile art. 8 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004.

Solicită sa se constate ca decizia contestata este netemeinica si nelegală, fiind emisa în temeiul unor prevederi legale si statutare abrogate expres, respectiv in temeiul Regulamentului de organizare si funcționare a UNBR si de desfășurare a ședințelor Consiliului U.N.B.R. adoptat prin Hotărârea Consiliului UNBR nr. 294/15 decembrie 2007, act ce a fost abrogat prin Regulamentul de organizare si funcționare a UNBR si de desfășurare a ședințelor Consiliului U.N.B.R., adoptat prin Hotărârea Consiliului UNBR nr. 05/2011 din data de 08.07.2011, si cu incalcarea flagranta a prevederilor Legii nr. 51/1995 privind organizarea si exercitarea profesiei de avocat si ale Statutului profesiei de avocat.

Arată reclamantul că Decizia nr. 764 din data de 29.06.2013, Consiliul Uniunii Naționale a Barourilor din România este lovita de nulitate absoluta, fiind emisa in temeiul unor prevederi legale si statutare abrogate expres.

Solicită să se constate ca prevederile Regulamentului de organizare si funcționare a UNBR si de desfășurare a ședințelor Consiliului U.N.B.R., adoptat prin Hotărârea Consiliului UNBR nr. 294/15 decembrie 2007, invocate in preambulul Deciziei contestate, au fost abrogate expres inca din anul 2011, prin Regulamentul de organizare si funcționare UNBR si de desfășurare a ședințelor Consiliului U.N.B.R. adoptat prin Hotărârea Consiliului UNBR nr. 05/2011 din data de 08.07.2011.

Cum intreaga motivare a deciziei contestate, atat in ceea ce privește competenta Președintelui U.N.B.R. de formulare a contestației si respectiv competenta Consiliului U.N.B.R. de a o soluționa, cat si in ceea ce privește procedura urmata, se fundamentează pe prevederile Regulamentului UNBR adoptat prin Hotărârea nr. 294/15 decembrie 2007, nu se poate admite ca un asemenea act produce in mod valabil efecte juridice. A admite o asemenea teza echivalează cu a nega insusi principiul legalității ce sta la baza emiterii actelor administrative.

Fiind de principiu ca actele administrative se emit in temeiul si in executarea legii, o hotărâre ce se fundamentează pe norme abrogate expres apare ca lipsita de fundament legal, si pe cale de consecință nula absolut.

Mai arată reclamantul că în ce privește contestația ce a stat la baza emiterii Deciziei nr. 764/2013 a Consiliului U.N.B.R. aceasta a fost formulata cu

depășirea competențelor Președintelui UNBR, astfel cum acestea sunt reglementate de art. 36 din Regulamentul de organizare și funcționare a UNBR și de desfășurare a ședințelor Consiliului U.N.B.R. adoptat prin hotărârea Consiliului UNBR nr. 05/2011 din data de 08.07.2011.

Potrivit art. 36 - Competențe din Regulamentul de organizare și funcționare a UNBR și de desfășurare a ședințelor Consiliului U.N.B.R. adoptat prin Hotărârea Consiliului UNBR nr. 05/2011 din data de 08.07.2011 (Ut. i), în realizarea atribuțiilor prevăzute de art. 69 din Lege, Președintele U.N.B.R. exercita calea de atac a contestației împotriva deciziei Consiliului Baroului prin care un avocat este declarat nedemn pentru exercitarea profesiei. Textul Regulamentului este foarte clar și nu permite extinderea competenței Președintelui U.N.B.R. la situații pe care Regulamentul nu le prevede.

Potrivit art. 26 alin. 4 din Statutul Profesiei de avocat, Consiliul Baroului, în cazul în care este sesizat despre o posibilă situație de nedemnitate profesională, hotărăște prin decizie menținerea în profesie ori după caz încetarea calității de avocat, pronunțând așadar în acest din urmă caz o decizie de declarare a nedemnității avocatului. Cum prin Decizia nr. 1066/23.05.2012, Consiliul Baroului București a hotărât, în urma examinării situației de fapt, că nu sunt îndeplinite condițiile pentru declararea stării de nedemnitate profesională, rezulta că Președintele UNBR nu avea competența de a ataca respectiva decizie.

Totodată arată că respectiva contestație a fost formulată cu încălcarea prevederilor art. 66 lit. p) din Legea nr. 51/1995 privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat.

Sub acest aspect, arată că potrivit art. 66 lit. p) din Legea nr. 51/1995 privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat, hotărârile Consiliului Baroului pot fi anulate de Consiliul UNBR pentru motive de nelegalitate. Or, motivele invocate în contestația formulată de președintele UNBR nu vizează legalitatea deciziei contestate, ci exclusiv modul de apreciere al Consiliului asupra îndeplinirii condiției ca faptele analizate să aducă atingere prestigiului profesiei de avocat. Acest drept de apreciere revine conform legii exclusiv Consiliului Baroului, în conformitate cu prevederile art. 26 alin. 4 din Statutul profesiei de avocat, și nu poate fi cenzurat în procedura contestației, întrucât nu reprezintă un motiv de nelegalitate.

Arată că din întreaga motivare a contestației nu rezulta care au fost prevederile legale nesocotite la emiterea deciziei Consiliului Baroului București.

În raport de art. 26 alin. 4 din Statutul profesiei de avocat, precum și în raport de formularea concretă a art. 14 din Legea nr. 51/1995, simpla existență a unei hotărâri judecătorești de condamnare nu este suficientă prin ea însăși pentru a determina starea de nedemnitate profesională. Revine organului competent - consiliul baroului - atribuția de a aprecia în ce măsură fapta pentru care avocatul a fost condamnat este de natură a aduce atingere prestigiului profesiei.

Fără a aduce atingere celor arătate la pct. II din prezenta acțiune, în sensul inexistenței unui temei pentru atacarea deciziei de menținere în profesie, se impune a observa că dreptul de apreciere al consiliului baroului nu poate fi cenzurat pe calea contestației, atingerea adusă prestigiului profesiei reprezentând o împrejurare de fapt, analizată ca atare de consiliul baroului în raport de

circumstanțele concrete ale spetei și de legătura existența între fapta săvârșită și activitatea profesională a avocatului.

Decizia nr. 764 din data de 29.06.2013 a Consiliului Uniunii Naționale a Barourilor din România a fost pronunțată cu depășirea competențelor Consiliului U.N.B.R., astfel cum acestea sunt reglementate de art. 25 din Regulamentul de organizare și funcționare a UNBR și de desfășurare a ședințelor Consiliului U.N.B.R. adoptat prin hotărârea Consiliului UNBR nr. 05/2011 din data de 08.07.2011.

Interpretând prevederile art. 25 lit. m) pct. 2 din Regulament, rezulta că în competența Consiliului U.N.B.R. intra numai soluționarea acelor contestații formulate de Președintele U.N.B.R., sau avocatul în cauză, împotriva deciziilor consiliilor barourilor prin care s-a constatat nedemnitatea avocatului, iar nu și acelea formulate împotriva deciziilor prin care s-a dispus menținerea în profesie a avocatului.

Așadar, de vreme ce prin Regulamentul de organizare și funcționare a Uniunii Naționale a Barourilor din România, în vigoare la data formulării contestației și la data soluționării acesteia, controlul exercitat de Consiliul U.N.B.R. a fost limitat exclusiv la acele contestații formulate împotriva deciziilor de declarare a nedemnității avocatului, rezulta că în speță, Consiliul U.N.B.R. nu avea competența de a soluționa contestația formulată împotriva deciziei nr. 1066/23.05.2012 a Consiliului Baroului București, întrucât prin intermediul acesteia nu s-a constatat nedemnitatea sa, ci dimpotrivă, s-a hotărât menținerea sa în profesie.

Reclamantul mai invocă faptul că Decizia nr. 764 din data de 29.06.2013 a Consiliului Uniunii Naționale a Barourilor din România a fost adoptată cu încălcarea dispozițiilor art. 27 alin. (6), (7) și (8) din Regulament, referitoare la procedura de desfășurare a ședințelor Consiliului U.N.B.R. și de adoptare a deciziilor.

Arată că Decizia nr. 764/2013 din 29.06.2013 a fost adoptată cu încălcarea dispozițiilor art. 27 alin. (6) din Regulament, ce reglementează desfășurarea ședințelor Consiliului Uniunii Naționale a Barourilor. Astfel, conform art. 27 Alin. 6 „Ordinea de zi a ședinței este supusă aprobării Consiliului. Ea poate fi modificată sau completată prin vot. În cazul în care există propuneri de completare a ordinii de zi, propunerea trebuie formulată în scris și adusă la cunoștința Președintelui U.N.B.R. cu cel puțin 7 (șapte) zile înainte de data ședinței ordinare și cu cel puțin 3 (zile) înainte de ședința extraordinară. Despre propunerea de completare, membrii Consiliului sunt informați în prealabil ședinței”. Din analiza textului citat, rezulta că ori de câte ori se dorește a fi completată ordinea de zi a ședințelor Consiliului, propunerile motivate în acest sens se adresează Președintelui U.N.B.R. cu cel puțin 7 zile înainte de data ședinței ordinare (ședința Consiliului din 29.06.2013 fiind una ordinară), modificările/completările urmând a fi aduse la cunoștința membrilor Consiliului U.N.B.R. anterior demarării ședinței. În cazul de față, anterior începerii lucrărilor Consiliului U.N.B.R., nu s-a realizat vreo informare prealabilă a membrilor acestuia, necesitatea completării ordinii de zi inițiale fiind supusă votului fără ca membrii Consiliului să aibă efectiv cunoștința despre chestiunea supusă analizei. Or, sensul și scopul prevederilor art. 27 alin (6) din Regulament este tocmai acela

ca membrii Consiliului sa fie informați corespunzător și sa poată vota în cunoștința de cauză.

Sub un al doilea aspect, în ședința Consiliului nu s-a realizat prezentarea materialelor referitoare la problematica ce urma a fi dezbătută, cerința obligatorie prevăzută de dispozițiile art. 27 alin. (7) din Regulament, iar membrii Consiliului nu au avut posibilitatea de a studia aceste materiale anterior ședinței, astfel cum prevăd dispozițiile art. 27 alin. (8) din Regulament.

Or, în conformitate cu prevederile art. 27 alin. 8 din Regulament numai „în ipoteza în care membrii Consiliului au studiat în prealabil materialele ce urmează a fi analizate, aprobate și adoptate, aceștia pot vota cu majoritate simplă trecerea la dezbaterile materialelor supuse dezbaterii și aprobării”.

Arată reclamantul că, deși a formulat și depus un memoriu substanțial referitor la contestație, însoțit de documente doveditoare, acest memoriu și înscrisurile relevante nu au putut fi analizate de membrii Consiliului UNBR, și nici nu au fost prezentate acestora, fapt confirmat de înregistrarea audio a ședinței, prezumându-se că persoanele cu drept de vot în această materie cunosc deja „din mass-media” chestiunea ce urma a fi pusă în discuție. Mai mult, deși au existat obiecțiuni cu privire la această manieră de abordare a cauzelor ce urmau a fi soluționate, din partea unora dintre reprezentanții profesiei prezenți la ședința din 29.06.2013, solicitările acestora vizând prorogarea discutării contestației după cercetarea dosarului contestației au fost respinse, procedându-se de îndată la supunerea la vot a cauzei având ca obiect demnitatea profesională a subsemnatului. Așadar, deși în preambulul deciziei nr. 764/2013 din 29.06.2013 a Consiliului Uniunii Naționale a Barourilor din România se acreditează ideea că procedura de soluționare a contestației formulată de Președintele U.N.B.R. împotriva deciziei nr. 1066/23.05.2012 a Consiliului Baroului București răspunde tuturor exigentelor legale în vigoare, spre a se crea astfel aparenta că ar fi beneficiat de o soluționare echitabilă a contestației, în fapt procedura de soluționare a încălcat în mod flagrant toate normele amintite, Consiliul U.N.B.R. procedând la pronunțarea unei decizii în deplină necunoscință de cauză.

Apreciază că în lipsa completării în mod corespunzător a ordinii de zi, respectiv a prezentării materialelor cu privire la dosarul contestației în ședința Consiliului din 29.06.2013 și/sau punerii acestora la dispoziția membrilor Consiliului anterior ședinței - aspecte procedurale de natură a asigura respectarea garanțiilor procesuale impuse atât de normele de drept comun cât și de legile speciale, referitoare la organizarea și exercitarea profesiei de avocat - nu putea fi adoptată în mod legal Decizia nr. 764/2013 din 29.06.2013 de către Consiliul Uniunii Naționale a Barourilor.

Se mai arată de reclamant că Decizia nr. 764 din data de 29.06.2013 a Consiliului Uniunii Naționale a Barourilor din România, prin care s-a constatat încetarea calității sale de avocat a fost adoptată cu încălcarea prevederilor art. 58 alin. 2 din Statutul profesiei de avocat.

Solicită să se constate că la emiterea deciziei au fost avute în vedere prevederile generale ale Legii nr. 51/1995 referitoare la cazurile de încetare a calității de avocat, cu ignorarea prevederilor speciale din Statut (art. 58 alin. 2), ce consacră competența Consiliului Baroului de a constata încetarea calității de avocat. Potrivit acestui text de lege, „încetarea calității de avocat se constată prin

decizie a consiliului baroului și are drept consecință radierea celui în cauză din tabloul avocaților" (s.n.).

Nici un text de lege nu atribuie competența Consiliului U.N.B.R. în a constata încetarea calității de avocat, astfel încât măsura dispusă apare ca profund nelegală.

Apreciază reclamantul că în mod eronat s-a apreciat prin Decizia nr. 764 din data de 29.06.2013 a Consiliului Uniunii Naționale a Barourilor din România ca soluția pronunțată de Consiliul Baroului București nu este motivată.

Consiliul Baroului, la pronunțarea deciziei nr. 1066, a avut în vedere opiniile exprimate de către cei trei consilieri desemnați să își prezinte punctele de vedere, concluzionând că nu se află în stare de nedemnitate profesională, și însușindu-și prin votul exprimat opinia potrivit căreia fapta ce a făcut obiectul hotărârii de condamnare penală nu aduce atingere prestigiului profesiei de avocat.

Această soluție este în deplină concordanță cu calitatea Consiliului Baroului București de organ profesional deliberativ, ale cărui hotărâri se adoptă prin vot. Motivele care au stat la baza adoptării deciziei prin votul majoritar al membrilor Consiliului se regăsesc expuse în opinia însușită prin vot de aceștia, și al cărei conținut este redat în considerentele deciziei.

Nu există o obligație legală a membrilor Consiliului de a-și motiva opțiunea exprimată prin vot, cum greșit s-a apreciat de către Consiliul UNBR. Dealtfel, nu s-a indicat de către UNBR un text de lege care să prevadă obligativitatea motivării opțiunii exprimate prin vot.

Reclamantul arată că Decizia nr. 1066/23.05.2012 a Consiliului Baroului București este temeinică și legală, astfel încât se impunea menținerea ei, în mod temeinic și legal Consiliul Baroului București apreciind că nu se află într-o stare de nedemnitate profesională, în sensul art. 14 din Legea nr. 51/1995 privind exercitarea profesiei de avocat, republicată, față de următoarele considerente:

Se mai arată de reclamant că, așa cum rezulta din înscrisurile atașate în susținerea memoriului depus la dosarul contestației, fapta pentru care s-a dispus condamnarea sa la pedeapsa închisorii de trei luni, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei - înserarea în actul constitutiv și statutul unei fundații, în calitate de unic fondator, a unei mențiuni necorespunzătoare realității referitoare la patrimoniul inițial al Fundației, cu includerea unui bun comun dobândit în timpul căsătoriei cu fosta sa soție - nu este prevăzută de legea penală.

Însăși motivarea instanței care a pronunțat hotărârea de condamnare releva natura PUR CIVILĂ a situației juridice create prin adoptarea de către subsemnatul a actului constitutiv și statutului fundației EVERLEX.

Instanța care a pronunțat hotărârea de condamnare a omis cu desăvârșire faptul că la data adoptării actului constitutiv și statutului Fundației el avea calitatea de proprietar (chiar dacă nu exclusiv) al imobilului situat în București, str. Paunescu Paltin nr. 10, și pe cale de consecință putea dispune de acest bun, inclusiv prin aportarea lui la patrimoniul unei fundații. Lipsa consimțământului celuilalt sot la aportare este un aspect lipsit de relevanță penală, și care putea fi valorificat cel mult pe calea unei acțiuni civile - inclusiv în cadrul procesului de partaj.

Aceste aspecte au fost avute în vedere de către Consiliul Baroului București la pronunțarea hotărârii, ele conducând la concluzia ca fapta pentru care am fost condamnat nu aduce atingere prestigiului profesiei de avocat.

Includerea în actul constitutiv al Fundației a mențiunii privind compunerea patrimoniului inițial din imobil nu produce prin ea însăși consecințe juridice, respectiv nu are efect translativ de proprietate. Transmiterea proprietății imobilului către Fundație s-a făcut nu prin adoptarea actului constitutiv și statutului, ci prin declarația dată în acest sens în fața notarului public de fostă sa soție, cu privire la care prin rechizitoriu s-a reținut că din probatoriul administrat rezulta că el nu a cunoscut că semnătura era falsă. Implicit, nici utilizarea ulterioară a actului constitutiv și statutului nu a produs consecințe juridice, ca atare nu erau întrunite elementele constitutive ale infracțiunii de uz de fals.

Mai arată că din înscrisurile atașate apărărilor formulate de el, Consiliul Baroului București a putut constata că pe parcursul cercetării penale nu s-a dovedit că el ar fi falsificat prin contrafacere semnătura fostei sale soții aplicată pe declarația prin care își dădea acordul la aportarea în natură a imobilului, prin rechizitoriu dispunându-se scoaterea sa de sub urmărire penală pe acest aspect. Infracțiunea de contrafacere a semnăturii de pe declarația autenticată sub nr. 4520/06.11.2003 a rămas, conform rechizitoriului, cu autor necunoscut.

Soluția pronunțată de Consiliul Baroului reflectă în egală măsură atât principiul legalității - cel mai important reper al profesiei de avocat - cât și principiul proportionalității și infirmarea acestei soluții de către Consiliul U.N.B.R. pe unicul considerent că există o hotărâre penală de condamnare, ce în opinia Consiliului UNBR "nu poate fi ignorată" apare ca excesivă și nelegală, depășind în mod cert limitele circumscrise de art. 14 din Legea nr. 51/1995.

În drept cererea a fost întemeiată pe dispozițiile: art. 1 și 8 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, art. 15 din Legea 51/1995, art. 26 din Statutul Profesiei de avocat, art. 25, 27 și 36 din Regulamentul de organizare și funcționare a U.N.B.R. și de desfășurare a ședințelor Consiliului U.N.B.R., adoptat prin Hotărârea Consiliului U.N.B.R. nr. 05/2011 din data de 08.07.2011.

În probațiune a solicitat înscrisuri, interogatoriul paratei, precum și înregistrarea audio a ședinței Consiliului U.N.B.R. din 29.06.2013.

Reclamantul și-a completat acțiunea la data de 13.11.2013 în sensul că solicită și anularea în parte a Deciziei nr. 795/26.10.2013 emisă de Consiliul Uniunii Naționale a Barourilor din România în soluționarea plângerii reclamantului împotriva Deciziei nr. 764/2013 și suspendarea executării acestei decizii.

Arată că prin Decizia nr. 795/2013 Consiliul Uniunii Naționale a Barourilor din România a dispus: admiterea plângerii prealabile a petentului Doru-Catalin Bostina împotriva Deciziei nr. 764/2013, revocarea Deciziei nr. 764/29.06.2013 a Consiliului UNBR, admiterea în parte a contestației formulate de Președintele U.N.B.R. împotriva deciziei nr. 1066/23.05.2012 a Consiliului Baroului București, anularea în tot decizia nr. 1066/23.05.2012 a Consiliului Baroului București, trimiterea cauzei către Consiliul Baroului București spre legală și competența soluționare.

Se arată de reclamant că Decizia Consiliului U.N.B.R. nr. 795/2013 înlătură fără o argumentare pertinentă criticile sale vizând nulitatea absolută a

Deciziei Consiliului UNBR nr. 764/2013 și atribuie în mod nelegal președintelui U.N.B.R. competența de a formula contestație împotriva deciziei Consiliului Baroului București prin care s-a dispus menținerea sa în profesie.

Arată reclamantul că potrivit art. 36 - Competente din Regulamentul de organizare și funcționare a UNBR și de desfășurare a ședințelor Consiliului U.N.B.R. adoptat prin Hotărârea Consiliului UNBR nr. 05/2011 din data de 08.07.2011 (lit. i), în realizarea atribuțiilor prevăzute de art. 69 din Lege, Președintele U.N.B.R. exercita calea de atac a contestației împotriva deciziei Consiliului Baroului prin care un avocat este declarat nedemn pentru exercitarea profesiei. Textul Regulamentului este foarte clar și nu permite extinderea competenței Președintelui U.N.B.R. la situații pe care Regulamentul nu le prevede.

În mod nelegal se reține în considerentele deciziei contestate ca argumentul invocat nu poate fi primit, pe considerentul ca "ține de redactarea textului respectiv din Regulament". Respectivul argument se întemeiază pe o prevedere a Regulamentului U.N.B.R. în vigoare, prevedere care circumserie cu claritate sfera de competență a Președintelui U.N.B.R. Susținerea părții potrivit căreia redactarea respectivului text ar fi defectuoasă, dincolo de faptul că este inexactă, nu reprezintă decât puțin un argument juridic. Așa cum am arătat, dispozițiile Regulamentului nu pot fi extinse pe cale de interpretare, chiar dacă organul statutar emitent considera că redactarea lor nu este cea corespunzătoare.

Nu poate fi reținută nici susținerea potrivit cu care prevederile Statutului profesiei de avocat prevalează asupra prevederilor Regulamentului U.N.B.R. Așa cum în mod corect s-a apreciat de către Curtea de Apel București în considerentele sentinței civile nr. 2773/25.09.2013, atât Statutul profesiei de avocat cât și Regulamentul de organizare al U.N.B.R. au același emitent - Consiliul U.N.B.R., iar publicarea Statutului în Monitorul Oficial nu îi conferă acestuia forță juridică superioară față de Regulament. Ca atare, sfera de competență a Președintelui UNBR se impune a fi apreciată prin raportare la prevederile speciale ale Regulamentului, ce particularizează {speciația generalibus derogării} prevederile generale ale Statutului profesiei de avocat.

Se mai arată de către recurent că Decizia nr. 795/2013 a fost emisă cu încălcarea prevederilor art. 66 lit. p) din Legea nr. 51/1995 privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat, motivele invocate în contestația formulată de președintele UNBR, nevizând legalitatea deciziei contestate, ci exclusiv modul de apreciere al Consiliului asupra îndeplinirii condiției ca faptele analizate să aducă atingere prestigiului profesiei de avocat. Acest drept de apreciere revine conform legii exclusiv Consiliului Baroului, în conformitate cu prevederile art. 26 alin. 4 din Statutul profesiei de avocat, și nu poate fi cenzurat în procedura contestației, întrucât nu reprezintă un motiv de nelegalitate.

Se impunea ca, soluționând plângerea prealabilă, Consiliul UNBR să constate că Decizia Consiliului UNBR nr. 764/2013 încalca prevederile art. 66 lit. p) din Legea nr. 51/1995 privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat, și pe cale de consecință să dispună revocarea ei pe acest motiv. Cum Consiliul UNBR nu a înțeles să procedeze astfel, decizia emisă în soluționarea plângerii prealabile încalca la rândul ei prevederile textului de lege menționat.

Se invocă și faptul că Decizia nr. 795/2013 a Consiliului Uniunii Naționale a Barourilor din România atribuie în mod nelegal competența Consiliului UNBR de a soluționa contestația formulată de Președintele U.N.B.R. împotriva deciziei Consiliului Baroului București prin care s-a dispus menținerea subsemnatului în profesie, solicitând să fie avute în vedere dispozițiile art. 25 din Regulamentul de organizare și funcționare a UNBR și de desfășurare a ședințelor Consiliului U.N.B.R. adoptat prin Hotărârea Consiliului UNBR nr. 05/2011 din data de 08.07.2011 (lit. m, pct. 2).

Arată că Decizia nr. 795/2013 a Consiliului Uniunii Naționale a Barourilor din România menține în mod nelegal soluția de anulare a Deciziei Consiliului Baroului București nr. 1066/2013, cu o motivare identică cu cea a deciziei atacate prin plângerea prealabilă.

În argumentarea soluției de anulare a Deciziei Consiliului Baroului București nr. 1066/23.05.2012, se reține în mod nelegal de Consiliul UNBR, similar precedentei decizii, ca soluția pronunțată de Consiliul Baroului București nu este motivată.

Anulând Decizia Consiliului Baroului București nr. 1066/2013 prin care s-a dispus menținerea sa în profesie, Decizia nr. 795/2013 a Consiliului U.N.B.R. trasează și limitele rejudecării sesizării privind nedemnitatea profesională, impunând cu caracter obligatoriu o anumită interpretare a prevederilor art. 14 din Legea nr. 51/1995.

Arată că, procedând astfel, Consiliul UNBR se substituie în mod inadmisibil organului statutar competent să se pronunțe asupra demnității profesionale a avocatului, și totodată încalca flagrant prevederile art. 49 din Legea nr. 51/1995, ce consacră principiul autonomiei profesiei de avocat.

Mai mult, însăși argumentarea Consiliului în ceea ce privește soluția pe care încearcă să o impună are în vedere un text de lege care nu a intrat încă în vigoare, dar despre care se susține că a abrogat expres art. 14 lit. d din Legea 51/1995. Această susținere denotă prin ea însăși superficialitatea de care da dovadă în fundamentarea propriilor decizii un for care ar trebui să se constituie într-un garant al legalității în exercitarea profesiei de avocat.

Pârâta Uniunea Națională a Barourilor din România a formulat întâmpinare și completare la întâmpinare, în raport de cererea de completare a acțiunii.

Prin întâmpinare formulată la 11.10.2013 pârâta a solicitat, în principal, admiterea excepției prematurității introducerii acțiunii și în consecință a solicitat respingerea acțiunii ca inadmisibilă. În subsidiar, a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

În susținerea excepției prematurității pârâta a arătat că Art. 2 alin. 1 lit. h) din Legea nr. 554/2004 instituie un termen legal de soluționare de 30 de zile de la înregistrarea cererii în ipoteza în care prin lege nu se prevede alt termen.

Potrivit art. 65 alin. 4 din Legea nr. 51/1995, "Consiliul U.N.B.R. se întrunește trimestrial la convocarea Președintelui U.N.B.R.", astfel că termenul de general 30 de zile la care se referă art. 2 alin. 1 lit. h) din Legea nr. 554/2004 este inaplicabil în speță, față de dispozițiile legii speciale care reglementează organizarea și exercitarea profesiei de avocat.

Având în vedere că până în prezent nu s-a întrunit Consiliul U.N.B.R., ultima ședință fiind cea din data de 29 Iunie 2013, ședință în care a fost adoptată

Decizia nr. 764 contestată și a cărei revocare a fost solicitată prin plângerea prealabilă înregistrată sub nr. 153/08.08.2013, solicită să se constate că acțiunea este prematur introdusă raportat la prevederile art. 8 alin. 1 coroborate cu art. 7 alin. 1 din Legea nr. 554/2004 și dispozițiile Legii nr. 51/1995, nefiind îndeplinită procedura prealabilă, și să se respingă acțiunea ca inadmisibilă.

Pe fond, solicită respingerea acțiunii este neîntemeiată.

Arată că în fapt față de memoriul adresat de numita Gruia Florina-Mihaela, dar și având în vedere sesizarea din oficiu, Consiliul Baroului București a analizat situația creată prin condamnarea reclamantului la pedeapsa de 3 luni închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de încercare de 2 ani și 3 luni, pentru săvârșirea infracțiunilor de fals în înscrisuri sub semnătură privată și uz de fals, pedeapsă aplicată prin sentința penală nr. 152/F din 31 martie 2011 pronunțată de Curtea de Apel București - Secția a II-a penală în dosarul nr. 3142/2/2009, rămasă definitivă prin respingerea recursului.

Se invocă faptul că instanța penală a reținut că dl. Boștină Doru-Cătălin a inserat în conținutul actului constitutiv și al Statului Fundației "Everlex" mențiunea că patrimoniul acesteia se compune din întregul imobil situat în București, str. Păunescu Paltin nr. 10, Sectorul 5, contrar adevărului, respectivul bun fiind scos din patrimoniul comun al foștilor soți fără consimțământul părții vătămate, iar înscrisurile au fost prezentate notarului pentru autentificare, fiind ulterior folosite de către reclamant în scopul de a produce efecte juridice împreună cu declarația întocmită în fals de notar. Instanța penală a mai reținut atitudinea nesinceră a reclamantului (ca și a celui de al doilea inculpat) notarul public Popa Marilena Carmen), precum și o atitudine procesuală care a dus la îngreunarea cercetărilor, apreciind totodată că nu se impune reținerea în favoarea inculpaților de circumstanțe atenuante.

Consiliul Baroului București, prin Decizia nr. 1066 din 23 mai 2012, a hotărât neexcluderea din profesie a reclamantului și menținerea acestuia în Tabloul avocaților activi al Baroului București.

Decizia a fost atacată de Președintele U.N.B.R., iar Consiliul U.N.B.R. prin Decizia nr. 764/2013 din 29 iunie 2013 a admis contestația, a anulat Decizia nr. 1066/2012 a Consiliului Baroului București, a constatat că dl. avocat Boștină Doru-Cătălin este nedemn profesional și că i-a încetat calitatea de avocat și a dispus ca Baroul București să facă aplicarea prevederilor art. 26 alin. 7 teza a II-a din Statutul profesiei de avocat și anume să facă mențiunile corespunzătoare în tabloul avocaților.

Reclamantul, prin acțiunea de față, solicită ca decizia Consiliului U.N.B.R. să fie anulată, susținând că faptele penale pentru care a fost condamnat sunt în realitate exclusiv civile și n-ar fi de natură să aducă atingere prestigiului profesiei de avocat, iar ca atare nu se află în stare de nedemnitate profesională.

Ca o primă critică a deciziei contestate arată că a fost emisă în temeiul unor prevederi legale și statutare abrogate expres, cu încălcarea prevederilor Legii nr. 51/1995. Chiar dacă în decizia atacată s-a făcut mențiune la Regulamentul de organizare și desfășurare a ședințelor Consiliului U.N.B.R. adoptat prin Hotărârea Consiliului U.N.B.R. nr. 294 din 15 decembrie 2007, înlocuit începând cu data de 15 iulie 2011, data afișării pe site-ul U.N.B.R., printr-un nou regulament adoptat prin Hotărârea Consiliului U.N.B.R. nr. 5 din 8 iulie 2011,

procedura în materialitate ei este aceeași potrivit ambelor regulamente, astfel că (i) nu se poate reține motivul de nulitate invocat raportat la o pretinsă nelegalitate a procedurii urmate (în mod efectiv) în soluționarea plângerii împotriva Deciziei nr. 1066 din 23 mai 2012 a Consiliul Baroului București, după cum (ii) nu se poate reține nici o vătămare a reclamantului.

Se arată că Președintele U.N.B.R. avea o astfel de competență în temeiul prevederilor art. 26 alin. 6 din Statutul profesiei de avocat, articol care se referă expres la demnitatea profesiei și care are prioritate față de prevederile regulamentare.

Arată că Consiliul U.N.B.R. s-a pronunțat cu respectarea dispozițiilor din Legea nr.51/1995, reținând că decizia baroului este nelegală, prin anularea deciziei contestate.

Nelegalitatea deciziei Consiliului Baroului București rezultă atât din faptul că aceasta nu este motivată, cât și din împrejurarea că nu a avut în vedere gravitatea faptelor săvârșite de reclamant.

Se mai arată că nemotivarea deciziei este evidentă, din cuprinsul ei rezultând numai o inserare a opiniilor pro sau contra menținerii reclamantului în profesie, fără să analizeze motivele pentru care membrii majoritari și cei minoritari au considerat că se impune menținerea sau excluderea din profesia de avocat a acestuia.

Nedemnitatea reclamantului rezultă din natura faptelor penale pentru care a fost condamnat, fapte intenționate săvârșite împreună cu un notar public, în formă continuată, precum și o atitudine nesincă în cadrul cercetării, care denotă lipsa de probitate morală și profesională a reclamantului și care aduc atingere grave profesiei de avocat.

Art. 14 lit. a) din Legea nr. 51/1995 stabilește că este nedemn de a fi avocat "cel condamnat definitiv prin hotărârea judecătorească la pedeapsa cu închisoare pentru săvârșirea unei infracțiuni intenționate, de natură să aducă atingere prestigiului profesiei".

Conform prevederilor art. 40 din lege, avocatul trebuie să manifeste probitate profesională, iar în conformitate cu dispozițiile art. 1 alin. 2 lit. a) și art. 227 alin. 1 și 2 din Statutul profesiei de avocat acesta trebuie să respecte printre altele, principiile demnității, probității, onoarei în activitatea profesională, dar și în viața privată.

De asemenea, potrivit dispozițiilor art. 3 alin. 1 lit. c) din Legea nr. 51/1995, avocatul atestă identitatea părților, a conținutului și a datei actelor prezentate spre autentificare, or faptele pentru care a fost condamnat reclamantul sunt incompatibile cu încrederea publică în autenticitatea respectivelor acte.

Art. 12 alin. 3 din Statutul profesiei de avocat prevede că "Barourile și U.N.B.R. au obligația, din oficiu sau la cerere, să acționeze prin toate mijloacele legale pentru protecția profesiei, a demnității și onoarei corpului de avocați".

Din cuprinsul dispozițiilor art. 27 lit. d) ale Legii nr. 51/1995 rezultă că va înceta calitatea de avocat "dacă avocatul a fost condamnat definitiv pentru o faptă prevăzută de legea penală și care îl face nedemn de a fi avocat, conform legii 1.

Această dispoziție legală are caracter imperativ și tocmai în considerarea ei, ținând cont că reclamantul a săvârșit cele două fapte penale, precum și de condițiile și modalitățile de săvârșire a acestora, care îl fac nedemn pentru a

deține calitatea de avocat, Consiliul U.N.B.R. a decis excluderea acestuia din avocatură.

Se mai arată că, așa cum rezultă din chiar cuprinsul deciziei atacate, au fost respectate întocmai prevederile regulamentare, prin includerea contestației formulate de Președintele U.N.B.R. pe ordinea de zi a ședinței Consiliului U.N.B.R., prin prezentarea raportului cu privire la dosarul contestației și prin consemnarea dezbaterilor în procesul verbal al ședinței. De asemenea, membrii Consiliului U.N.B.R. au fost anterior încunoștiințați asupra acestei probleme, iar decizia a fost luată în urma unor dezbateri.

De asemenea, trebuie reținută și împrejurarea că Președintele U.N.B.R. a formulat contestația la data de 08.06.2012, soluționarea ei fiind suspendată la data de 20.08.2012 până la soluționarea cererii de revizuire a hotărârii penale de condamnare, suspendare acordată la solicitarea reclamantului. Decizia Consiliului U.N.B.R. s-a emis abia la 29.06.2013, după ce a fost respinsă cererea de revizuire prin sentința penală nr. 420F/22.10.2012 a Curții de Apel București, menținută prin respingerea recursului, și la aproximativ un an de la formularea contestației, perioadă de timp în care atât reclamantul cât și membrii Consiliului U.N.B.R. au avut posibilitatea să ia cunoștință de actele aflate la dosar.

Ca atare, afirmațiile reclamantului în sensul că membrii Consiliului U.N.B.R. nu erau în deplină cunoștință de cauză cu privire la pricină sunt nefondate.

Referitor la susținerea reclamantului că decizia Consiliului U.N.B.R. s-a adoptat cu încălcarea prevederilor art. 58 alin. 2 din Statutul profesiei de avocat, arată că prin decizia respectivă s-a constatat numai nedemnitățile profesionale și încetarea calității de avocat a reclamantului, urmând ca ulterior Consiliul Baroului București să emită decizie în sensul de a-l radia din Tabloul avocaților, decizie ce a și fost emisă. Ca atare, nu s-a încălcat nici o dispoziție legală sau statutară în sensul susținerii reclamantului, baroului revenindu-i obligația de a dispune, în temeiul deciziei Consiliului U.N.B.R., încetarea calității de avocat a reclamantului și radierea acestuia de pe Tabloul avocaților cu drept de exercitare a profesiei.

De asemenea, solicită respingerea susținerii reclamantului în sensul că decizia Consiliului Baroului București este motivată corespunzător nu are acoperire.

Cu privire la cererea de suspendare a executării actului a arătat că nu sunt îndeplinite condițiile din Legea nr. 554/2004.

Pârâta a completat întâmpinarea la data de 18.11.2014.

Prin completarea la întâmpinare s-au invocat excepțiile: lipsei de obiect a cererii privind anularea Deciziei nr. 764/2013 și a cererii privind suspendarea acesteia și excepția lipsei de interes a cererii privind anularea Deciziei nr. 795/2013 și a cererii de suspendare a acestui act.

Cu privire la excepția lipsei de obiect arată că se impune admiterea excepției întrucât Decizia nr. 764/2013 a fost revocată în tot prin Decizia nr. 795/2013.

În ceea ce privește lipsa de interes cu privire la anularea și suspendarea Deciziei nr. 795/2013, se solicită de asemenea admiterea în raport de faptul că prin această a doua decizie a fost soluționată favorabil plângerea reclamantului

împotriva Deciziei nr. 764/2013, revocând-o. astfel, nu se mai justifică un interes din partea reclamantului în promovarea acestei acțiuni, el fiind în prezent înscris în tabloul avocaților activi al Baroului București, putând exercita profesia în mod deplin.

Pe fondul cererii de anulare a Deciziei nr. 795/2013, pârâta a solicitat respingerea ca neîntemeiată arătând că reclamantul își întemeiază susținerile în sensul unei pretinse nelegalități a Deciziei nr. 795 emisă de Consiliul U.N.B.R. la data de 26.10.2013 pe faptul că prin decizia menționată nu i-a fost admisă plângerea prealabilă sub aspectul tuturor criticilor formulate de acesta.

Solicită să se constate faptul că Consiliul U.N.B.R. a revocat în integralitatea ei Decizia nr. 764 din 29.06.2013 pentru nerespectarea formelor de procedură la adoptarea acesteia și pentru a respecta dreptul petentului de a-i fi examinată cauza complet și sub toate aspectele, admitând critica reclamantului formulată în cadrul plângerii prealabile.

Prin încheierea de ședință pronunțată la data de 18.12.2013 instanța a respins excepția inadmisibilității invocată de pârât prin note scrise cu privire la cererea precizatoare a cererii de suspendare a deciziei nr. 795/2013, formulată de reclamant; a admis cererea precizatoare a cererii de suspendare formulată de reclamantul Boștină Doru Cătălin în contradictoriu cu pârâtul U.N.B.R. Totodată, prin aceeași încheiere Curtea, în temeiul art. 14 alin. 5 din Legea nr. 554/2004, a constatat suspendată de drept decizia nr. 795/2013 emisă de pârât.

Analizând actele și lucrările dosarului, Curtea reține următoarele cu privire la excepții și la fondul cauzei.

Prin punctele I-IV ale plângerii prealabile, s-au invocat (i) nulitatea absoluta a Deciziei Consiliului UNBR nr. 764/2013, aceasta fiind emisă în temeiul unor prevederi legale și statutare abrogate expres; (ii) depășirea competențelor Președintelui UNBR prin formularea contestației; (iii) încălcarea prevederilor art. 66 lit. p) din Legea nr. 51/1995 privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat; (iv) depășirea competențelor Consiliului UNBR prin soluția data contestației.

Cum pârâtul a respins ca nefondate criticile reclamantului pe aceste capete ale plângerii prealabile, Consiliul UNBR a menținut practic decizia contestată ca legală în raport de aceste critici - desi arata în dispozitiv ca o revoca în totalitate, asa-zisa revocare fiind dispusa doar în raport de aprecierea ca întemeiat al celui de al cincilea motiv invocat în plângerea prealabila, respectiv incalcarea dispozițiilor art. 27 alin. (6), (7) și (8) din Regulamentul de organizare al U.N.B.R., referitoare la procedura de desfășurare a ședințelor Consiliului U.N.B.R. și de adoptare a deciziilor.

Consiliul U.N.B.R. a apreciat ca nu se impune a analiza și celelalte motive invocate în susținerea plângerii prealabile, admiterea plângerii prealabile pe unul din capete, facand de prisos cercetarea respectivelor motive de nelegalitate.

O asemenea soluție data cererii prealabile este de natura a vatama grav drepturile reclamantului, asa zisa revocare a Deciziei nr. 764/ 29.06.2013 a Consiliului UNBR tinzând în realitate la înlăturarea controlului judiciar al instanței de contencios administrativ în ceea ce privește legalitatea unui act administrativ emis în temeiul unui act normativ abrogat și cu încălcarea normelor de competența ale organelor statutare ale U.N.B.R.

Ca atare, nu a intervenit o revocare a Deciziei UNBR nr. 764/2013, în sensul prevederilor art.7 din Legea contenciosului administrativ, ci, cel mult, o modificare a respectivei decizii, organul emitent înțelegând să nu înlăture în totalitate acele elemente ale actului administrativ atacat de natura să vătame drepturile reclamantului, ci să le mențină, cu o motivare diferită.

În corecta evaluare a măsurii de "revocare în tot" a Deciziei Consiliului UNBR nr. 764/2013 a fost menținută, în urma soluționării plângerii prealabile, măsura anularii Deciziei Baroului București nr. 1066/2012. Așadar, actul administrativ atacat prin plângerea prealabilă nu numai că nu a fost revocat în tot, dar produce aceleași efecte ca și înainte de soluționarea plângerii prealabile - și aceasta în condițiile în care Curtea de Apel București a decis, în temeiul art. 14 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, suspendarea executării sale.

Menținerea acestor efecte s-a făcut reținându-se că Presedintele UNBR avea competența de a ataca cu contestație decizia Baroului București de menținere în profesie a reclamantului, iar Consiliul UNBR avea competența statutară de a soluționa respectiva contestație. Or, toate aceste premise reprezintă tot atâtea aspecte de nelegalitate invocate prin plângerea prealabilă, a căror înlăturare de către organul emitent al deciziei echivalează cu inexistența unei revocări reale a actului administrativ reprezentat de Decizia nr. 764/2013.

În urma soluționării plângerii prealabile nu a intervenit o revocare, ci o modificare parțială a Deciziei nr. 764/2013 a Consiliului U.N.B.R.

Simpla mențiune din cuprinsul Deciziei nr. 795/2013 a Consiliului UNBR în sensul că Decizia nr. 764/2013 este revocată în tot nu lipsește de obiect acțiunea introductivă, atât vreme cât considerentele și dispozitivul aceleiași Decizii 795/2013 releva o situație contrară - criticile reclamantului au fost înlăturate ca nefondate (cu o singură excepție, ce a vizat aspecte procedurale, iar nu aspecte de fond) iar măsura dispusă prin decizia inițială, de anulare a hotărârii Consiliului Baroului București nr. 1066/2012, a fost menținută ca atare.

Prin Decizia nr. 795/2014 a Consiliului UNBR nu a intervenit o revocare a Deciziei nr. 764/2013, în sensul prevederilor art.7 din Legea contenciosului administrativ, ci, cel mult, o modificare a respectivei decizii, organul emitent înțelegând să nu înlăture în totalitate acele elemente ale actului administrativ atacat de natura să vătame drepturile reclamantului, ci să le mențină, cu o motivare diferită.

Respectiva decizie produce același efect ca și anterioara Decizie nr. 764/2013, respectiv anulează Hotărârea Consiliului Baroului București nr. 1066/2012 - și aceasta în condițiile în care Decizia nr. 764 este suspendată de Curtea de Apel București.

Ca atare, există interesul promovării capătului de cerere având ca obiect anularea în parte a Deciziei nr. 764/2013, în ceea ce privește măsura anularii Hotărârii Consiliului Baroului București nr. 1066/2012, și constatării de către instanța a suspendării de drept a acestui al doilea act administrativ.

Referitor la excepția prematurității introducerii acțiunii, invocată de parata prin întâmpinare și reiterată prin răspunsul la întâmpinare, textul de lege de care parata se prevalează - art. 65 alin. 4 din Legea nr. 51/1995, potrivit cu care „Consiliul UNBR se întrunește trimestrial la convocarea Președintelui UNBR” nu instituie o dispoziție derogatorie de la regula generală conținută în art. 2 alin. 1

lit. h din Legea nr. 554/2004, potrivit cu care termenul de soluționare a plângerii prealabile este 30 de zile de la înregistrarea acesteia.

Art. 65 alin. 4 din Legea nr. 51/1995 nu instituie vreun termen special în care Consiliul UNBR soluționează plângerile prealabile ce ii sunt adresate. Ca atare, simplul fapt ca ședințele Consiliului Baroului au loc trimestrial nu echivalează cu inaplicabilitatea termenului de 30 de zile prevăzut de art. 2 alin. 1 lit. h din Legea nr. 554/2004.

Dealtfel, argumentarea din întâmpinare contravine alineatului următor al art. 65 din Legea nr. 51/1995, Consiliul U.N.B.R. poate fi convocat de Președintele UNBR în ședință extraordinară, în cel mult 10 zile de la data solicitării sau a evenimentului justificativ. Ca atare, împrejurarea ca precedentul alineat reglementează caracterul trimestrial al ședințelor ordinare ale Consiliului nu constituie în niciun caz un motiv pentru nesoluționarea plângerii prealabile în termenul de 30 de zile prevăzut de Legea contenciosului administrativ.

Ca atare, plângerea prealabilă a fost soluționată cu o întârziere de mai bine de trei luni.

Reține Curtea că depunerea prezentei acțiuni în contencios s-a făcut cu respectarea prevederilor art. 7 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, referitoare la formularea plângerii administrative prealabile, și ca termenul legal de depunere a acțiunii curge de la data expirării termenului de soluționare a plângerii prealabile, în acord cu prevederile art. 11 alin. 1 lit. c) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004. Totodată, se reține că legea specială la care parata face referire nu dispune altfel fata de textul art. 2 alin. 1 lit. h) din Legea nr. 554/2004, respectiv nu instituie un termen diferit de soluționare a plângerii prealabile. Termenul legal pentru introducerea acțiunii în contencios curge de la data expirării termenului de 30 de zile în care Consiliul UNBR avea obligația soluționării respectivei plângeri. Ca atare, se va respinge, ca neîntemeiată, excepția prematurității invocată de pârâtă, procedura prealabilă fiind îndeplinită.

Pe fondul cauzei, Curtea reține că prin Decizia nr. 1066/23.05.2012, Consiliul Baroului București a hotărât, în urma examinării situației de fapt și a memoriului formulat de numita Gruia Florina Mihaela, neexcluderea din profesie a reclamantului, cu consecința menținerii pe tabloul avocaților definitiv.

Ca sa pronunțe aceasta decizie, Consiliul Baroului a avut în vedere opiniile exprimate de către cei trei consilieri desemnați sa isi prezinte punctele de vedere, concluzionând ca reclamantul nu se afla în stare de nedemnitate profesională.

Împotriva acestei decizii a formulat contestație Președintele U.N.B.R., solicitând anularea deciziei și excluderea din profesie.

Prin Decizia nr. 764 din data de 29.06.2013, Consiliul Uniunii Naționale a Barourilor din România a admis contestația formulată de Președintele U.N.B.R. și a dispus anularea deciziei nr. 1066/23.05.2012 a Consiliului Baroului București. Prin aceeași decizie s-a constatat ca reclamantul este nedemn profesional în raport de prevederile art. 14 lit. a din Legea 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, și totodată s-a constatat încetarea calității de avocat, invocandu-se în drept prevederile art. 26 lit. d din Legea 51/1995 și reținandu-se în sarcina Baroului București obligația de a face

aplicarea art. 26 alin. 7 teza a II-a din Statutul profesiei de avocat, respectiv de a proceda la radierea reclamantului din tabloul avocaților.

Împotriva Deciziei nr. 764/2013, s-a formulat plângere prealabilă, înregistrată la UNBR sub nr. 153-CS-2013/08.08.2013, solicitând revocarea ei, pentru motive de nelegalitate și netemeinicie. Respectiva plângere nu a fost soluționată în termenul legal de 30 de zile, astfel încât, în considerarea dispozițiilor art. 8 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, s-a promovat acțiunea ce face obiectul prezentului dosar.

Decizia nr. 764/2013 a Consiliului UNBR este netemeinică și nelegală, fiind emisă în temeiul unor prevederi legale și statute abrogate expres, respectiv în temeiul Regulamentului de organizare și funcționare a UNBR și de desfășurare a ședințelor Consiliului U.N.B.R. adoptat prin Hotărârea Consiliului UNBR nr. 294/15 decembrie 2007, act ce a fost abrogat prin Regulamentul de organizare și funcționare a UNBR și de desfășurare a ședințelor Consiliului U.N.B.R., adoptat prin Hotărârea Consiliului UNBR nr. 05/2011 din data de 08.07.2011, și cu încălcarea flagrantă a prevederilor Legii nr. 51/1995 privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat și ale Statutului profesiei de avocat.

Decizia nr. 764 din data de 29.06.2013, Consiliul Uniunii Naționale Barourilor din România este lovită de nulitate absolută, fiind emisă în temeiul unor prevederi legale și statute abrogate expres.

Prevederile Regulamentului de organizare și funcționare a UNBR și de desfășurare a ședințelor Consiliului U.N.B.R., adoptat prin Hotărârea Consiliului UNBR nr. 294/15 decembrie 2007, invocate în preambulul Deciziei contestate, au fost abrogate expres încă din anul 2011, prin Regulamentul de organizare și funcționare a UNBR și de desfășurare a ședințelor Consiliului U.N.B.R. adoptat prin Hotărârea Consiliului UNBR nr. 05/2011 din data de 08.07.2011.

Cum întreaga motivare a deciziei contestate, atât în ceea ce privește competența Președintelui U.N.B.R. de formulare a contestației și respectiv competența Consiliului U.N.B.R. de a o soluționa, cât și în ceea ce privește procedura urmata, se fundamentează pe prevederile Regulamentului UNBR adoptat prin Hotărârea nr. 294/15 decembrie 2007, nu se poate admite un asemenea act produce în mod valabil efecte juridice. A admite o asemenea teză echivalează cu a nega însuși principiul legalității ce sta la baza emiterii actelor administrative.

Fiind de principiu ca actele administrative se emit în temeiul și în executarea legii, o hotărâre ce se fundamentează pe norme abrogate expres apare ca lipsită de fundament legal, și pe cale de consecință nulă absolut.

Potrivit art. 36 - Competențe din Regulamentul de organizare și funcționare a UNBR și de desfășurare a ședințelor Consiliului U.N.B.R. adoptat prin Hotărârea Consiliului UNBR nr. 05/2011 din data de 08.07.2011 (lit. i), în realizarea atribuțiilor prevăzute de art. 69 din Lege, Președintele U.N.B.R. exercită calea de atac a contestației împotriva deciziei Consiliului Baroului prin care un avocat este declarat nedemn pentru exercitarea profesiei. Textul Regulamentului este foarte cert și nu permite extinderea competenței Președintelui U.N.B.R. la situații pe care Regulamentul nu le prevede.

Potrivit art. 26 alin. 4 din Statutul Profesiei de avocat, Consiliul Baroului, în cazul în care este sesizat despre o posibilă situație de nedemnitate profesională, hotărăște prin decizie menținerea în profesie ori după caz încetarea calității de avocat, pronunțând așadar în acest din urmă caz o decizie de declarare a nedemnității avocatului. Cum prin Decizia nr. 1066/23.05.2012, Consiliul Baroului București a hotărât, în urma examinării situației de fapt, că nu sunt întrunite condițiile pentru declararea stării de nedemnitate profesională, rezulta că Președintele UNBR nu avea competența de a ataca respectiva decizie.

Potrivit art. 66 lit. p) din Legea nr. 51/1995 privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat, hotărârile Consiliului Baroului pot fi anulate de Consiliul UNBR pentru motive de nelegalitate. Or, motivele invocate în contestația formulată de președintele UNBR nu vizează legalitatea deciziei contestate, ci exclusiv modul de apreciere al Consiliului asupra îndeplinirii condiției ca faptele analizate să aducă atingere prestigiului profesiei de avocat. Acest drept de apreciere revine conform legii exclusiv Consiliului Baroului, în conformitate cu prevederile art. 26 alin. 4 din Statutul profesiei de avocat, și nu poate fi cenzurat în procedura contestației, întrucât nu reprezintă un motiv de nelegalitate.

Din întreaga motivare a contestației nu rezulta că au fost prevederile legale nesocotite la emiterea deciziei Consiliului Baroului București. Dimpotrivă, analizând considerentele deciziei, se poate constata că la pronunțarea acesteia Consiliul Baroului București a procedat în conformitate cu legea, apreciind asupra demnității profesionale a reclamantului în raport de situația de fapt existența și de înscrisurile ce i-au fost puse la dispoziție.

Potrivit art. 26 alin. 4 din Statutul profesiei de avocat, „Consiliul baroului va examina, în termen de 15 zile, hotărârile judecătorești și va aprecia asupra demnității avocatului. Consiliul baroului va hotărî, după caz, menținerea în profesie sau încetarea calității de avocat, potrivit Legii.”

În raport de acest text de lege, precum și în raport de formularea concretă a art. 14 din Legea nr. 51/1995, simpla existență a unei hotărâri judecătorești de condamnare nu este suficientă prin ea însăși pentru a determina starea de nedemnitate profesională. Revine organului competent - consiliul baroului - atribuția de a aprecia în ce măsură fapta pentru care avocatul a fost condamnat este de natură să aducă atingere prestigiului profesiei.

Fără să aducă atingere celor arătate la pct. II din prezenta acțiune, în sensul inexistenței unui temei pentru atacarea deciziei de menținere în profesie, se impune să se observe că dreptul de apreciere al consiliului baroului nu poate fi cenzurat pe calea contestației, atingerea adusă prestigiului profesiei reprezentând o împrejurare de fapt, analizată ca atare de consiliul baroului în raport de circumstanțele concrete ale spetei și de legătura existentă între fapta săvârșită și activitatea profesională a avocatului. În măsura în care, analizând circumstanțele concrete ale spetei, Consiliul Baroului București a apreciat în exercitarea atribuțiilor sale că nu s-a adus atingere prestigiului profesiei de avocat, nu se poate considera că o asemenea apreciere este eo ipso nelegală întrucât "îgnora o hotărâre de condamnare". A admite o asemenea teză echivalează cu a admite că sancțiunea excluderii operează de drept în cazul pronunțării unei hotărâri judecătorești de condamnare, ceea ce contravine flagrant atât principiului

respectării dreptului la apărare, cât și prevederilor clare și nesusceptibile de interpretare ale art. 26 alin. 4 din Statutul profesiei de avocat.

Potrivit art. 25 - Competentele Consiliului U.N.B.R. din Regulamentul de organizare și funcționare a UNBR și de desfășurare a ședințelor Consiliului U.N.B.R. adoptat prin Hotărârea Consiliului UNBR nr. 05/2011 din data de 08.07.2011 (lit. m, pct. 2), Consiliul UNBR soluționează Contestațiile formulate de Președintele U.N.B.R. și/sau de avocatul în cauza împotriva deciziilor consiliului barourilor de declarare a nedemnității avocatului aflat într-una din situațiile expres reglementate de Lege și/sau Statut. Acest text este clar și nu permite extinderea competenței Consiliului U.N.B.R. la situații pe care Regulamentul nu le prevede, respectiv la soluționarea unei contestații prin care s-a decis nu declararea nedemnității, ci menținerea în tabloul avocaților activi. În măsura în care s-ar fi dorit atribuirea unor competente generale în această materie, s-ar fi specificat în Regulament ca acest organ al profesiei poate soluționa contestațiile împotriva deciziilor barourilor prin care s-a apreciat cu privire la demnitatea avocatului.

Interpretând prevederile art. 25 lit. m) pct. 2 din Regulament, rezulta că în competența Consiliului U.N.B.R. intra numai soluționarea acelor contestații formulate de Președintele U.N.B.R., sau avocatul în cauza, împotriva deciziilor consiliilor barourilor prin care s-a constatat nedemnitatea avocatului, iar nu și acelea formulate împotriva deciziilor prin care s-a dispus menținerea în profesie a avocatului.

Așadar, de vreme ce prin Regulamentul de organizare și funcționare a Uniunii Naționale a Barourilor din România, în vigoare la data formulării contestației și la data soluționării acesteia, controlul exercitat de Consiliul U.N.B.R. a fost limitat exclusiv la acele contestații formulate împotriva deciziilor de declarare a nedemnității avocatului, rezulta că în speța, Consiliul U.N.B.R. nu avea competența de a soluționa contestația formulată împotriva deciziei nr. 1066/23.05.2012 a Consiliului Baroului București, întrucât prin intermediul acesteia nu s-a constatat nedemnitatea reclamantului.

Reține Curtea că Decizia nr. 764/2013 din 29.06.2013 a fost adoptată cu încălcarea dispozițiilor art. 27 alin. (6) din Regulament, ce reglementează desfășurarea ședințelor Consiliului Uniunii Naționale a Barourilor. Astfel, conform art. 27 alin. 6 „Ordinea de zi a ședinței este supusă aprobării Consiliului. Ea poate fi modificată sau completată prin vot. În cazul în care există propuneri de completare a ordinii de zi, propunerea trebuie formulată în scris și adusă la cunoștința Președintelui U.N.B.R. cu cel puțin 7 (șapte) zile înainte de data ședinței ordinare și cu cel puțin 3 (zile) înaintea ședinței extraordinare. Despre propunerea de completare, membrii Consiliului sunt informați în prealabil ședinței”.

Din analiza textului citat, rezulta că ori de câte ori se dorește a fi completată ordinea de zi a ședințelor Consiliului, propunerile motivate în acest sens se adresează Președintelui U.N.B.R. cu cel puțin 7 zile înainte de data ședinței ordinare (ședința Consiliului din 29.06.2013 fiind una ordinară), modificările/completările urmând a fi aduse la cunoștința membrilor Consiliului U.N.B.R. anterior demarării ședinței. În cazul de față, anterior începerii lucrărilor Consiliului U.N.B.R., nu s-a realizat vreo informare prealabilă a membrilor

acestuia, necesitatea completării ordinii de zi inițiale fiind supusa votului fără ca membrii Consiliului să aibă efectiv cunoștința despre chestiunea supusa analizei. Or, sensul și scopul prevederilor art. 27 alin (6) din Regulament este tocmai acela ca membrii Consiliului să fie informați corespunzător și să poată vota în cunoștința de cauză.

În ședința Consiliului nu s-a realizat prezentarea materialelor referitoare la problematica ce urma să fie dezbătută, cerința obligatorie prevăzută de dispozițiile art. 27 alin. (7) din Regulament, iar membrii Consiliului nu au avut posibilitatea de a studia aceste materiale anterior ședinței, astfel cum prevăd dispozițiile art. 27 alin. (8) din Regulament.

Or, în conformitate cu prevederile art. 27 alin. 8 din Regulament, numai „în ipoteza în care membrii Consiliului au studiat în prealabil materialele ce urmează să fie analizate, aprobate și adoptate, aceștia pot vota cu majoritate simplă trecerea la dezbaterile materialelor supuse dezbaterii și aprobării”.

În lipsa completării în mod corespunzător a ordinii de zi, respectiv a prezentării materialelor cu privire la dosarul contestației în ședința Consiliului din 29.06.2013 și/sau punerii acestora la dispoziția membrilor Consiliului anterior ședinței, aspecte procedurale de natură a asigura respectarea garanțiilor procesuale impuse atât de normele de drept comun cât și de legile speciale, referitoare la organizarea și exercitarea profesiei de avocat, nu putea fi adoptată în mod legal Decizia nr. 764/2013 din 29.06.2013 de către Consiliul Uniunii Naționale a Barourilor.

Între măsurile dispuse prin Decizia nr. 764 din data de 29.06.2013 a Consiliului Uniunii Naționale a Barourilor din România se regăsește și aceea de constatare a încetării calității de avocat, temeiul de drept invocat fiind art. 27 lit. d) din Legea nr. 51/1995, potrivit căreia „Calitatea de avocat încetează (...) dacă avocatul a fost condamnat definitiv pentru o faptă prevăzută de legea penală și care îl face nedemn de a fi avocat, conform legii”.

Or, la emiterea deciziei au fost avute în vedere prevederile generale ale Legii nr. 51/1995 referitoare la cazurile de încetare a calității de avocat, cu ignorarea prevederilor speciale din Statut (art. 58 alin. 2), ce consacră competența Consiliului Baroului de a constata încetarea calității de avocat. Potrivit acestui text de lege, „încetarea calității de avocat se constată prin decizie a consiliului baroului și are drept consecință radierea celui în cauză din tabloul avocaților”.

Nici un text de lege nu atribuie competența Consiliului U.N.B.R. în a constata încetarea calității de avocat, astfel încât măsura dispusă apare ca nelegală.

Prin Decizia nr. 1066/23.05.2012, Consiliul Baroului București a hotărât, în urma examinării situației de fapt și a memoriului formulat de numita Gruia Florina Mihaela, fosta soție a reclamantului, neexcluderea din profesie a acestuia, cu consecința menținerii pe tabloul avocaților definitiv.

Consiliul Baroului a avut în vedere opiniile exprimate de către cei trei consilieri desemnați să își prezinte punctele de vedere concluzionând că reclamantul nu se află în stare de nedemnitate profesională, însușindu-și prin votul exprimat opinia potrivit căreia fapta ce a făcut obiectul hotărârii de condamnare nu aduce atingere prestigiului profesiei de avocat.

Aceasta soluție este în deplina concordanță cu calitatea Consiliului Baroului București de organ profesional deliberativ, ale cărui hotărâri se adoptă prin vot. Motivele care au stat la baza adoptării deciziei prin votul majoritar al membrilor Consiliului se regăsesc expuse în opinia insusită prin vot de aceștia, și al cărei conținut este redat în considerentele deciziei.

Se arată în considerentele deciziei Consiliului Baroului București ca „infracțiunile au fost săvârșite cu ocazia demersurilor pentru înființarea Fundației Everlex, persoana juridică de drept privat având ca scop profesional și social administrarea patrimoniului propriu în folosul tuturor tinerilor și al organizațiilor de tineret cu excepția organizațiilor ce aparțin partidelor și formațiunilor politice precum și elaborarea, organizarea și finanțarea de programe specifice în domeniul formării, instruirii și educației tineretului”, al cărei fondator unic era reclamantul. De asemenea, se reține ca, „în momentul realizării activului patrimonial inițial al fundației, avocatul în speță era căsătorit cu Bostina, născută Raducu, actuala Gruia Florina-Mihaela, (...) cu care deținea în proprietate de valmasă imobilul din București”. Se mai reține ca „aceasta a cunoscut intenția lui privind intrarea imobilului ca aport în natura în patrimoniul fundației. În acest sens, trebuia observată declarația de parte civilă din 14 octombrie 2010 a fostei soții, data în fața judecătorilor Secției a-2-a penală a Curții de Apel București”.

Ca atare, concluzia Consiliului Baroului București, ca fapta ce a făcut obiectul condamnării nu aduce atingere prestigiului profesiei de avocat, apare ca motivată. Nu exista o obligație legală a membrilor Consiliului de a-și motiva opțiunea exprimată prin vot, cum greșit s-a apreciat de către Consiliul UNBR. De altfel, nu s-a indicat de către UNBR un text de lege care să prevadă obligativitatea motivării opțiunii exprimate prin vot.

În raport de prevederile art. 26 alin. 4 din Statutul profesiei de avocat, la care s-a făcut anterior referire, era atributul Consiliului Baroului, în aprecierea incidenței art. 14 din Legea 51/1995, să analizeze, prin prisma normelor de drept în vigoare, nu hotărârea în sine, ci fapta care a atras răspunderea penală, pentru a verifica dacă respectiva fapta poate fi considerată ca aducând atingere - prin ea însăși - prestigiului profesiei de avocat.

Asa cum rezulta din înscrisurile atașate în susținerea memoriului depus de reclamanta la dosarul contestației, fapta pentru care s-a dispus condamnarea să la pedeapsa închisorii de trei luni, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei - inserarea în actul constitutiv și statutul unei fundații, în calitate de unic fondator, a unei mențiuni necorespunzătoare realității referitoare la patrimoniul inițial al Fundației, cu includerea unui bun comun dobândit în timpul căsătoriei cu fosta mea soție - nu este prevăzută de legea penală.

Includerea în actul constitutiv al Fundației a mențiunii privind compunerea patrimoniului inițial din imobil nu produce prin ea însăși consecințe juridice, respectiv nu are efect translativ de proprietate. Transmiterea proprietății imobilului către Fundație s-a făcut nu prin adoptarea actului constitutiv și statutului, ci prin declarația dată în acest sens în fața notarului public de fosta soție, cu privire la care, prin rechizitoriu, se reține că din probatoriul administrat rezulta ca reclamantul nu a cunoscut că semnătura este falsă. Implicit, nici utilizarea ulterioară a actului constitutiv și statutului nu a produs consecințe

juridice, ca atare nu erau întrunite elementele constitutive ale infracțiunii de uz de fals.

S-a menționat în Rechizitoriu că,

„Referitor la folosirea declarației autentificate sub nr.4520/06.11.2003, la Biroul Notarului Public Carmen Marilena Popa din București, în vederea înscrierii fundației în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor de la Judecătoria Sectorului 3 București și a intabularii dreptului de proprietate al Fundației Everlex asupra imobilului, se retine ca, în urma administrării probatoriului, în cauza nu s-a putut stabili, fără nici o îndoială, faptul ca, la momentele respective, învinuitul Bostina Doru Cătălin a știut ca declarația susmenționată este falsă, în sensul ca semnătura din dreptul rubricii „declarați, Florina Mihaela Bostina” nu a fost executată de către fosta sa soție.” (fila 20 rechizitoriu)

„In lipsa oricărei probe în dovedirea împrejurării ca învinuitul Bostina Doru Cătălin a știut ca declarația în cauza este falsă, urmează a se dispune scoaterea de sub urmărire penală pentru săvârșirea infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătura privată, prevăzută de art. 290 din Codul penal (referitor la actul adițional la statutul Fundației „Everlex” datat 10.02.2004) și uz de fals prevăzută de art. 291 din Codul penal (doua fapte), cu aplicarea art. 33 lit. a) din Codul penal (referitor la declarația autentificată sub nr.4520/06.11.2003 la Biroul Notarului Public Carmen Marilena Popa)” (filele 20-21 din Rechizitoriul atașat la dosar).

„Se va dispune scoaterea de sub urmărirea penală a învinuitului Bostina Doru Cătălin pentru instigare la săvârșirea infracțiunilor de fals intelectual și abuz în serviciu contra intereselor persoanelor, prevăzută de art. 25 din Codul penal raportat la art. 289 din Codul penal și, respectiv, art.25 raportat la art.246 din Codul penal, cu aplicarea art.33 lita) din Codul penal, dat fiind faptul ca în cauza nu exista nici o probă în dovedirea existenței unei acțiuni de determinare intenționată a învinuitei Popa Marilena Carmen la autentificarea declarației nr.4520/06.11.2003 cu încălcarea prevederilor legale în materie”.

În considerentele Deciziei Consiliului U.N.B.R. nr. 795/2013 se arată că referirile la Regulamentul de organizare și funcționare a U.N.B.R. și de desfășurare a ședințelor Consiliului U.N.B.R., adoptat prin Hotărârea Consiliului UNBR nr. 294/15 decembrie 2007, din preambulul și considerentele deciziei contestate reprezintă simple "erori materiale".

Într-un context în care Consiliul U.N.B.R. era chemat să analizeze dacă actul administrativ atacat prin plângerea prealabilă a fost emis cu respectarea legii, este în afara oricărei discuții ca respectivul act a fost emis, dintr-o eroare materială în temeiul unui Regulament ale cărui efecte juridice au încetat să se producă încă din anul 2007, fiind deci nul absolut, iar aceasta nulitate nu poate fi acoperită prin invocarea erorii materiale.

Este de principiu ca actele administrative se emit în temeiul și în executarea legii, iar) legalitatea unui asemenea act se analizează, inclusiv la soluționarea recursului grațios, prin raportare la normele în temeiul cărora respectivul act a fost emis. Or, în condițiile în care temeiul emiterii actului îl reprezintă o lege abrogată la data emiterii lui, nu se poate proceda la verificarea legalității respectivului act prin raportare la prevederile actului normativ subsecvent, aflat în vigoare, nefiind permisă aplicarea legii prin analogie.

Potrivit art. 36 - Competente din Regulamentul de organizare și funcționare a UNBR și de desfășurare a ședințelor Consiliului U.N.B.R. adoptat prin Hotărârea Consiliului UNBR nr. 05/2011 din data de 08.07.2011 (lit. i), în realizarea atribuțiilor prevăzute de art. 69 din Lege, Președintele U.N.B.R. exercita calea de atac a contestației împotriva deciziei Consiliului Baroului prin care un avocat este declarat nedemn pentru exercitarea profesiei. Textul Regulamentului este foarte clar și nu permite extinderea competenței Președintelui U.N.B.R. la situații pe care Regulamentul nu le prevede.

Potrivit art. 26 alin. 4 din Statul Profesiei de avocat, Consiliul Baroului, în cazul în care este sesizat despre o posibilă situație de nedemnitate profesională, hotărăște prin decizie menținerea în profesie ori după caz încetarea calității de avocat, pronunțând așadar în acest din urmă caz o decizie de declarare a nedemnității avocatului. Cum prin Decizia nr. 1066/23.05.2012, Consiliul Baroului București a hotărât, în urma examinării situației de fapt, ca nu sunt întrunite condițiile pentru declararea stării de nedemnitate profesională, rezulta că Președintele UNBR nu avea competența de a ataca respectiva decizie.

În mod nelegal se reține în considerentele deciziei contestate că argumentul invocat nu poate fi primit, pe considerentul că "ține de redactarea textului respectiv din Regulament". Respectivul argument se întemeiază pe o prevedere a Regulamentului U.N.B.R. în vigoare, prevedere care circumscrie cu claritate sfera de competență a Președintelui U.N.B.R. Susținerea paratei potrivit căreia redactarea respectivului text ar fi defectuoasă, dincolo de faptul că este inexactă, nu reprezintă decât puțin un argument juridic. Așa cum am arătat, dispozițiile Regulamentului nu pot fi extinse pe cale de interpretare, chiar dacă organul statutar emitent considera că redactarea lor nu este cea corespunzătoare.

Nu poate fi reținută nici susținerea potrivit căreia prevederile Statutului profesiei de avocat prevalează asupra prevederilor Regulamentului U.N.B.R. Așa cum în mod corect s-a apreciat de către Curtea de Apel București în considerentele sentinței civile nr. 2773/25.09.2013, atât Statutul profesiei de avocat cât și Regulamentul de organizare al U.N.B.R. au același emitent - Consiliul U.N.B.R., iar publicarea Statutului în Monitorul Oficial nu îi conferă acestuia forță juridică superioară față de Regulament. Ca atare, sfera de competență a Președintelui UNBR se impune a fi apreciată prin raportare la prevederile speciale ale Regulamentului, ce particularizează (*specialia generalibus derogant*) prevederile generale ale Statutului profesiei de avocat.

Competența Președintelui UNBR de a formula contestație reprezintă un aspect de fond, de a cărui corectă dezlegare depinde legalitatea deciziei emise în soluționarea acestei cai de atac, astfel încât greșita interpretare și aplicare de către Consiliul U.N.B.R. a prevederilor statutare relevante se impune a fi censurată de instanță.

Potrivit art. 66 lit. p) din Legea nr. 51/1995 privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat, hotărârile Consiliului Baroului pot fi anulate de Consiliul UNBR pentru motive de nelegalitate. Or, motivele invocate în contestația formulată de președintele UNBR, act ce a stat la baza emiterii deciziei atacate cu plângere prealabilă, nu vizează legalitatea deciziei contestate, ci exclusiv modul de apreciere al Consiliului asupra îndeplinirii condiției ca faptele analizate să aducă atingere prestigiului profesiei de avocat. Acest drept de

apreciere revine conform legii exclusiv Consiliului Baroului, în conformitate cu prevederile art. 26 alin. 4 din Statutul profesiei de avocat, și nu poate fi cenzurat în procedura contestației, întrucât nu reprezintă un motiv de nelegalitate.

Potrivit art. 26 alin. 4 din Statutul profesiei de avocat, "Consiliul baroului va examina, în termen de 15 zile, hotărârile judecătorești și va aprecia asupra demnității avocatului. Consiliul baroului va hotărî, după caz, menținerea în profesie sau încetarea calității de avocat, potrivit Legii."

În raport de acest text de lege, precum și în raport de formularea concretă a art. 14 din Legea nr. 51/1995, simpla existența a unei hotărâri judecătorești de condamnare nu este suficientă prin ea însăși pentru a determina starea de nedemnitate profesională. Revine organului competent - consiliul baroului - atribuția de a aprecia în ce măsură fapta pentru care avocatul a fost condamnat este de natură a aduce atingere prestigiului profesiei.

Contrar celor reținute de UNBR în considerentele deciziei nr. 795/2013, dreptul de apreciere al consiliului baroului nu poate fi cenzurat pe calea contestației, atingerea adusă prestigiului profesiei reprezentând o împrejurare de fapt, analizată ca atare de consiliul baroului în raport de circumstanțele concrete ale spetei și de legătura existența între fapta săvârșită și activitatea profesională a avocatului.

Se impunea, deci, ca, soluționând plângerea prealabilă, Consiliul UNBR să constate că Decizia Consiliului UNBR nr. 764/2013 încalca prevederile art. 66 lit. p) din Legea nr. 51/1995 privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat, și pe cale de consecință să dispună revocarea ei pe acest motiv. Cum Consiliul UNBR nu a înțeles să procedeze astfel, decizia emisă în soluționarea plângerii prealabile încalca la rândul ei prevederile textului de lege menționat.

Potrivit art. 25 - Competențele Consiliului U.N.B.R. din Regulamentul de organizare și funcționare a UNBR și de desfășurare a ședințelor Consiliului U.N.B.R. adoptat prin Hotărârea Consiliului UNBR nr. 05/2011 din data de 08.07.2011 (lit. m, pct. 2), Consiliul UNBR soluționează contestațiile formulate de Președintele U.N.B.R. și/sau de avocatul în cauză împotriva deciziilor consiliului barourilor de declarare a nedemnității avocatului aflat într-una din situațiile expres reglementate de Lege și/sau Statut. Similar celor arătate la pct. 3.ii al prezentei cereri completatoare, și acest text este clar și nu permite extinderea competenței Consiliului U.N.B.R. la situații pe care Regulamentul nu le prevede, respectiv la soluționarea unei contestații prin care s-a decis nu declararea nedemnității, ci menținerea în tabloul avocaților activi. În măsura în care s-ar fi dorit atribuirea unor competențe generale în această materie, s-ar fi specificat în Regulament ca acest organ al profesiei poate soluționa contestațiile împotriva deciziilor barourilor prin care s-a apreciat cu privire la demnitatea avocatului.

Interpretând prevederile art. 25 lit. m) pct. 2 din Regulament, rezulta că în competența Consiliului U.N.B.R. intra numai soluționarea acelor contestații formulate de Președintele U.N.B.R., sau avocatul în cauză, împotriva deciziilor consiliilor barourilor prin care s-a constatat nedemnitatea avocatului, iar nu și acelea formulate împotriva deciziilor prin care s-a dispus menținerea în profesie a avocatului.

Așadar, de vreme ce prin Regulamentul de organizare și funcționare a Uniunii Naționale a Barourilor din România, în vigoare la data formulării contestației și la data soluționării acesteia, controlul exercitat de Consiliul U.N.B.R. a fost limitat exclusiv la acele contestații formulate împotriva deciziilor de declarare a nedemnității avocatului, rezulta ca în speța. Consiliul U.N.B.R. nu avea competența de a soluționa contestația formulată împotriva deciziei nr. 1066/23.05.2012 a Consiliului Baroului București, întrucât prin intermediul acesteia nu s-a constatat nedemnitatea subsemnatului, ci dimpotrivă, s-a hotărât menținerea în profesie.

Această limitare prin Regulament a competenței Consiliului UNBR a fost nesocotită la emiterea Deciziei nr. 795/2013, Consiliul reținând în mod nelegal ca este competent să se pronunțe cu privire la contestație.

În argumentarea soluției de anulare a Deciziei Consiliului Baroului București nr. 1066/23.05.2012, se reține în mod nelegal de Consiliul UNBR, similar precedentei decizii, ca soluția pronunțată de Consiliul Baroului București nu este motivată.

Or, din analiza respectivei decizii se desprinde concluzia că la pronunțarea ei Consiliul Baroului București a avut în vedere opiniile exprimate de către cei trei consilieri desemnați să își prezinte punctele de vedere, concluzionând că reclamantul nu se afla în stare de nedemnitate profesională și însușindu-și prin votul exprimat opinia potrivit căreia fapta ce a făcut obiectul hotărârii de condamnare nu aduce atingere prestigiului profesiei de avocat.

Această soluție este în deplină concordanță cu calitatea Consiliului Baroului București de organ profesional deliberativ, ale cărui hotărâri se adoptă prin vot. Motivele care au stat la baza adoptării deciziei prin votul majoritar al membrilor Consiliului se regăsesc expuse în opinia însușită prin vot de aceștia, și al cărei conținut este redat în considerentele deciziei.

Ca atare, concluzia Consiliului Baroului București că fapta ce a făcut obiectul condamnării nu aduce atingere prestigiului profesiei de avocat apare ca motivată. Nu există o obligație legală a membrilor Consiliului de a-și motiva opțiunea exprimată prin vot, cum greșit s-a apreciat de către Consiliul UNBR, și nu s-a indicat în considerentele deciziei contestate un text de lege care să prevadă obligativitatea motivării opțiunii exprimate prin vot.

Întreaga motivare a deciziei nr. 795/2013 a Consiliului UNBR pe acest aspect constă în citarea mai multor paragrafe din contestația Președintelui UNBR, contestație care la rândul său este formulată strict argumentativ, fără o referință concretă la un text de lege. În acest context, concluzia Consiliului potrivit căreia „simpla enumerare a opiniilor conturate urmată de alegerea nemotivată a uneia dintre acestea nu este de natură să conducă la adoptarea unei decizii în litera, dar mai ales în spiritul legii” este invalidată de plano prin aceea că nu se indică „litera legii” avută în vedere de Consiliu.

În finalul considerentelor deciziei contestate Consiliul U.N.B.R. trasează limitele și modul în care trebuie soluționată de Baroul București sesizarea privind starea de nedemnitate profesională. De observat că nici în acest caz nu există vreun text de lege care să atribuie Consiliului competența de a stabili - similar instanței de recurs în cazul casării unei hotărâri judecătorești - cadrul și limitele rejudecării.

Procedând astfel, Consiliul UNBR se substituie în mod inadmisibil organului statutar competent sa se pronunțe asupra demnității profesionale a avocatului, și totodată incalca flagrant prevederile art. 49 din Legea nr. 51/L995, ce consacra principiul autonomiei profesiei de avocat.

Pentru aceste motive Curtea urmează să admită acțiunea reclamantului.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE**

Respinge excepțiile invocate de pârât prin întâmpinare și completarea la întâmpinare ca neîntemeiate.

Admite acțiunea astfel cum a fost formulată și precizată, privind pe reclamantul BOȘTINĂ DORU CĂTĂLIN cu domiciliul ales în București, esct. în contradictoriu cu pârâta UNIUNEA NAȚIONALĂ A BAROURILOR DIN ROMÂNIA cu sediul în București, sector 5, Splaiul Independentei nr. 5, și în consecință:

Anulează decizia nr.764/29.06.2013 a Consiliului Uniunii Naționale a Barourilor din România.

Anulează în parte Decizia nr.795/2013 emisă de Consiliul Uniunii Naționale a Barourilor din România la data de 26 octombrie 2013 în soluționarea plângerii prealabile formulate de reclamant împotriva Deciziei nr.764/29.06.2013 a Consiliului Uniunii Naționale a Barourilor din România, în ceea ce privește soluția de admitere în parte a contestației formulată de Președintele Uniunii Naționale a Barourilor din România împotriva deciziei nr.1066/2012 a Baroului București.

Cu recurs în termen de 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședință publică azi 07.05.2014.

PREȘEDINTE
GHEORGHE GHEORGHE

GREFIER,
CRISTINA OLARU

Red.jud.G.G.
Tehnored.C.O./4ex.

